

Naš časopis, glasilo Občinske konference Socialistične zveze delovnega ljudstva občine Vrhnika, ureja uredniški odbor: Drago Debeljak, Tanja Hrovatin (odgovorni urednik), Franc Petelin (tehnični urednik), Rafael Jaklič, Miloš Mauri, Janez Pečar, Franc Fortuna in Janez Žnidaršič. Naslov uredništva: OK SZDL, Cankarjev trg 8, Vrhnika. Tisk tiskarna Kresija, 61000 Ljubljana, Adamič-Lundrovo nabrežje 2

NAŠ ČASOPIS

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA OBČINE VRHNIKA

Leto 4

Številka 29

DECEMBER 1976

Mladost v pesmi, besedi in veščini

Številna tekmovanja s skupnim naslovom Mladost v pesmi, besedi in veščini, ki so se zaključila 24. novembra z zaključno prireditvijo v Hali Tivoli in katere sta razpisali RK ZSMS in Poveljstvo Ljubljanskega armadnega območja, so imele predvsem namen poživiti medsebojno sodelovanje in skupno delo ZSMS in ZSMJ v JLA.

V okviru teh tekmovanj se je tudi v naši občini zvrstilo nekaj skupnih prireditev mladine in vojakov. Na finalni občinski prireditvi 10. novembra smo dobili mešano ekipo, katero so sestavljali trije mladinci in trije vojaki, ki so zastopali vrhniško Občinsko konferenco ZSMS in Garnizijo Ivana Cankarja, ki se je uvrstil v nadaljne tekmovanje.

OK ZDMS Vrhnika in brigadna konferenca ZSMJ VP 5312 Vrhnika sta bili tudi nosilki organizacije finalne prireditve Mladost v pesmi, besedi in veščini, 13. novembra v Cankarjevem domu. Poleg vrhniške ekipe so se v to finalno tekmovanje uvrstile še ekipe iz Logatca, Viča, Ljubljana-Center, Šiška, Most, Kočevje in ekipa vojaške gimnazije Franc Rozman-Stane. V dopoldanskem izločilnem tekmovanju sta se najbolje izkazali ekipi iz Viča in Logatca.

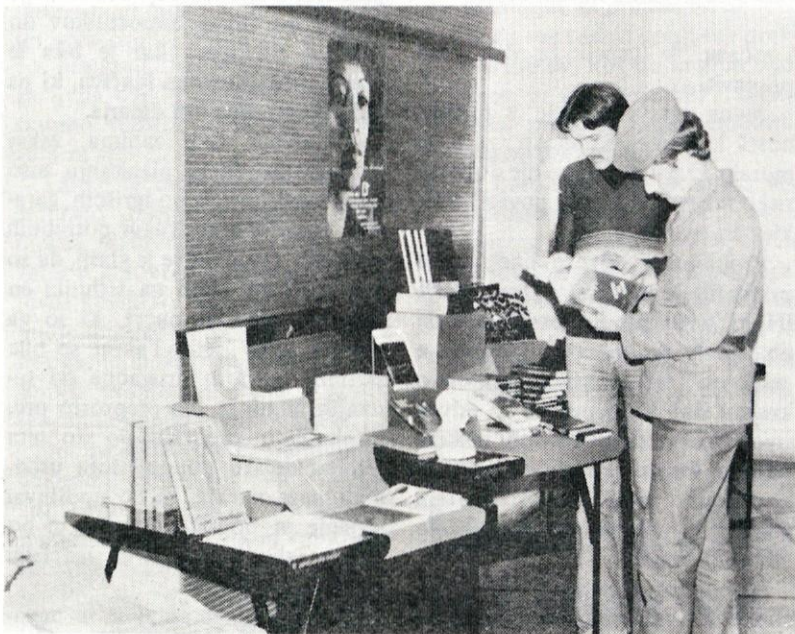
Mladinci so tekmovali v poznavanju NOB in revolucije ter zgodovine in razvoja JLA, saj je bila prireditev posvečena 35-letnici formiranja JLA, katero letos praznujemo in nam že sam naziv tekmovanja „Armada zmage – armada svobode“ dovolj govorno

pove, kakšna je bila vsebina vprašanj, na katere so mladi odgovarjali. Na tem finalnem tekmovanju je ekipa iz Logatca prepričljivo zmagala, saj je dosegla 12 točk, ekipa iz Viča pa le 4 točke.

V kulturnem programu, ki se je odvijal že med samim tekmovanjem obeh ekip, so sodelovali najboljši posamezniki in skupine iz Šiške in Kočevja, ki so se že prej prej predstavili na finalnih občinskih prireditvah. V drugem delu programa pa se je predstavilo Kazališče mladih iz Zagreba z odlomki iz Čopičevega dela „Nikoletina Bursać“ ter s folklornim nastopom mladih amaterjev, ki so s piscem in pesmijo skušali prikazati življenje mladih na vasi.

Prireditve, ki je prav gotovo terjala veliko organizacijskih priprav, je odlično uspela. To je ponovni dokaz, da naša mladina dela, da so uspehi njenega dela vse večji in pogostejši in potrdilo za to je tudi udeležba vrhniške mladine in starejših občanov na tej prireditvi, saj vemo, da so na Vrhniki ne zgodi vedno, da bi bila dvorana Cankarjevega doma tako nabito polna, kot je bila ta večer.

T.H.

Teden Komunista, posvečen človeku, njegovemu delu in še zlasti njegovi kulturi, je za nami. Nedvomno je tudi za nas izrednega pomena že zato, ker je tudi pri nas pospešil intenzivnejše razprave o kulturi, saj se vsi dobro zavedamo tega, da je kulturna dejavnost še vedno premalo zajeta v razvojnih programih tako organizacij združenega dela kot tudi krajevnih skupnosti, pa tudi družbenopolitične organizacije kulture ne posvečajo tolike pozornosti kot bi ji morale.

Take in podobne ugotovitve, o katerih lahko beremo ob tej Komunistovi akciji vsak dan v dnevnem časopisu, so se pojavile tudi v naših sredinah, ko je bila v okviru kulturnega tedna organizirana javna tribuna o kulturi in pa v razgovoru z našim pisateljem, tovarišem Karlom Grabeljskom. Tako, kot je v večini primerov pri nas že navada, lahko tudi za ta dva dogodka mirno zapišemo, da udeležba občanov ni bila toliko kot smo pričakovali, še zlasti pa je bilo vse premalo tistih, ki se s kulturo ukvarjajo na katerikoli način, najsi bo to profesionalno ali zgolj amatersko.

Nedvomno je velikega pomena za razvoj kulturne dejavnosti v prihodnje ponovna ustanovitev občinske Zveze kulturno prosvetnih organizacij, saj je bilo že na prvi javni tribuni o kulturi, na kateri je bila ta tudi ustanovljena, čutiti, da že dolgo nismo tako poglobljeno razpravljali o kulturi, o njenem podružbljanju na temelju njenega samoupravnega koncepta, pa o zoperstavljanju ustvarjanja elitniške kulture, o kar najbolj neposrednemu približevanju kulturnih stvari-tev neposrednemu proizvajalcu in še in še.

T.H.

SREČNO '77 VAM ŽELI NAŠ ČASOPIS

Le nekaj dni nas še loči od tistega težko pričakovanega večera, ko bomo obrnili prvi list na novem koledarju, krepko stisnili roke vsem ki bodo takrat okoli nas in si zaželeli srečo; veliko, kar največ sreče.

Skoro pri vseh listih, revijah, časopisih je navada, da v novoletni številki urednik – ali pa uredniški odbor – napiše sestavek, v katerem še enkrat na kratko preleti vse najpomembnejše dogodke v preteklem letu, nato pa se v svojih razmišljanjih obrne naprej, k letu, ki stoji pred vrati. Le kaj nam bo to prineslo?

Pa naredimo enkrat izjemo. Namesto svojih razmišljanj in voščil, prav tako pa tudi voščil celotnega uredništva „Našega časopisa“ vam pošiljam pesem. Pesem, ki jo je napisala tresoča roka upokojenca in ki na preprost način poje o sreči; o tisti sreči, ki jo v teh novoletnih dneh ob stisku roke zaželimo svojim najdražjim, prijateljem, znancem, sodelavcem in tudi tistim, ki jih le bežno poznamo. Naj bo ta pesem naše letošnje novoletno voščilo vsem zvestim bralcem, sodelavcem, še zlasti pa vsem tisti, ki redno ali pa občasno sodelujejo s svojimi prispevki v „Našem časopisu“.

Leto bliža se zatonu,
kako vse hitro mine,
kot kresnica v junijskem večeru,
izpred oči nam zgine.

Kaj v novem bomo doživeli,
vsem je to neznanka;
strahu ne bomo nič imeli,
korajže nam ne zmanjka.

Desnice stisnili si bomo,
miru in zdravja zaželeli,
z usodo sprijaznili se bomo,
o sreči pesmico zapeli.

Srce po sreči hrepeni,
trpljenje se upira;
kjer humanosti, ljubezni ni,
tam sreča izumira.

Če pa sreča komu ne nasmeje,
nič kaj stanovitna ni,
čez noč jo lahko že odveje
in konec je medenih dni.

Če srečo sami bi kovali,
bilo bi res prijetno,
nikoli ne bi žalovali,
za vse bi bilo fletno.

Anton Ženko

SREČNO NOVO LETO ŽELIJO:

**Skupščina občine
Družbeno politične
organizacije
Samoupravne
interesne skupnosti**

Sindikati pred letnimi skupščinami

122. člen statutarne pogodbe o organiziranosti in delovanju sindikatov obvezuje vse osnovne organizacije sindikata, da v mesecu decembru ali januarju izvedejo letne skupščine oziroma letne seje. Organizacije in njihovi organi morajo na teh skupščinah posvetiti največ pozornosti pri obravnavi letnega poročila o delovanju organizacij zlasti vsem pomanjkljivostim, ki so bile opazne pri uresničevanju dokumentov 8. kongresa in statutarne pogodbe o organiziranosti in delovanju sindikatov v SRS. Organizacije sindikata in njihovi organi so dolžne, da takoj, ko ugotovijo slabosti, te tudi odpravijo, pa najsi so te vsebinskega, organizacijskega ali kadrovskega značaja. Poseben poudarek mora dati sindikat obravnavi uresničevanja delegatskih razmerij ter delovanju delegatov sindikata, delovanju sindikalnih skupin in delovanju izvršnih organov na vseh ravneh organiziranja. Na predlog

izvršnih organov je potrebno sprejeti tudi ustrezne kadrovske spremembe z namenom, da postanejo delegatska razmerja in delovanje sindikata v njih še bolj učinkovita. Vse ugotovitve s tega področja so izvršni organi dolžni posredovati članstvu na letni konferenci.

Organizacije in organi sindikata so dolžne sprejeti tudi delovni načrt za leto 1977, ki mora zajeti vsa ključna vprašanja o delovanju sindikatov. V njem morajo biti posebej opredeljene naloge, ki jih sindikatu nalaga zakon o združenem delu. Poleg samih teh nalog sindikata, opredeljenih v letnem delovnem načrtu, morajo biti navedeni tudi nosilci teh nalog in pa postavljeni datumi, do katerih morajo biti te naloge realizirane.

Osnovne organizacije sindikata oziroma konference pa morajo obravnavati in sprejeti tudi poročilo nadzornega odbora in pa sklepni račun za leto 1976 ter finančni načrt za prihodnje leto.

NA VRHNIKI JE BIL DNEVNIKOV

Zeleni telefon

Prav gotovo je med našimi občani le malo tistih, ki ne vedo, da je bil v začetku tega meseca na Vrhniki dnevnikov „zeleni telefon“, z namenom pomagati odgovoriti občanom na kar največ vprašanj, ki jih tarejo. Dve uri, toliko časa je trajala akcija, je (ne) zeleni telefon neprekinjeno brnel in prav gotovo je bilo še veliko tistih, ki sploh niso prišli na vrsto. Za vse tiste, ki o tej akciji niso prebrali v Dnevniku objavljamo kratek zapis.

16 naših občanov je v teh prekratkih dveh urah postavilo 45 vprašanj in nekatera med njimi so se ponavljala ali pa so si bila zelo podobna. Največ vprašanj se je nanašalo na Komunalno podjetje, postavljali pa so jih zlasti prebivalci KS Dragomer in so se nanašala predvsem na vprašanja v zvezi z vodovodom, električnim omrežjem, urejanjem cest, javne razsvetljave itd.

Krajani iz Dragomerja so prebrali zapisnik ustrezne komisije v krajevni skupnosti, v katerem je predsednik izvršnega sveta občinske skupščine izjavil, da bo potrebno problem pitne vode za to območje reševati lokalno. Hidroinženiring je bil zadolžen, da naredi načrt za samostojno zajetje vode, to pa bi po izračunih strokovnjakov in krajanov veljalo od 4,5 do 5 milijonov dinarjev. Kako bo torej z vidi financiranja in kakšen je rok izgradnje?

V odgovoru je rečeno, da je za sedaj še preuranjeno govoriti o financiranju. Načrti so namreč še v izdelavi, le na tej osnovi pa bi bilo mogoče izdelati popolnejši finančni prikaz. Brez dvoma bo treba sredstva združevati, ker drugače ne bo mogoče uresničiti programa. Če bodo načrti narejeni po predvidevanjih, bi z deli pričeli že prihodnjega pomlad.

Prebivalci Dragomerja II so se kar nekajkrat oglasili, vprašanja pa so bila dokaj podobna. Kot kaže, je pri njih največji problem kvaliteta in količinsko zadostna pitna voda. Spet se pojavljajo govorice, da je zaradi „slabe“ vode prišlo do okužb.

Vodovodno omrežje je v tem delu do neke mere urejeno, se je glasil odgovor. Preskrba je s pripojitvijo zajetja Staje veliko boljša, kot je bila, ni pa seveda še dobra, kar pa je problem občine kot celote. Voda je prav tako nenehno pod kontrolo, res pa je, da ni najbolj primerna za pitje. Kljub temu gre tokrat le za natočevanja o okužbah, saj Zavod za zdravstveno varstvo Ljubljana kontrolira in sproti analizira kvaliteto pitne vode in bi ob morebitni oporečnosti takoj „sprožil alarm.“

V Dragomerju II so pereče tudi ceste in še posebej dovozna pot, kjer je menda luknja pri luknji. Prav tako ni urejena javna razsvetljava.

Spet so odgovarjali komunalci, ki so pojasnili, da so v Dragomerju II uredili ceste že v lanskem letu, da jih vzdržujejo in jih bodo v zimskem času tudi plužili. Asfaltiranje cest pa seveda ne pride v poštev, razen na pobudo in s sredstvi same krajevne skupnosti. Dovoza pot pa je slaba zato, ker jo zasebni graditelji z dovažanjem gradbenega materiala stalno uničujejo. Komunalni delavci upajo, da jo bodo tedaj, ko bo gradnja

končana, le uspeli za dalj časa popraviti.

Javna razsvetljava je v pristojnosti krajevne skupnosti, zato se morajo krajani znotraj nje dogovoriti o postavitvi svetilk povsod tam, kjer jih zdaj še ni.

Problemom odvoza smeti so se pridružili še prebivalci Dragomerja III, ki kritizirajo komunalno, češ da jih sploh ne odvažajo. Očitno je prišlo do kratkega stika, saj morajo krajani dati sami prijavo za odvoz smeti, kot je zapisano v občinskem odloku, kupiti posode za smeti in komunalno podjetje bo tudi v tem predelu Vrhnike nemudoma začelo odvažati smeti.

V naselju montažnih hiš „Pristan“ v Dragomerju tudi po preteku treh let stanovanjci še vedno nimajo poimenovanih ulic in hišnih svetilk, zato jih je skoraj nemogoče najti. Pred dvema mesecema je KS menda posredovala imena, vprašanje pa je, kdaj jih bo skupščina občine potrdila.

Odgovor načelnika za gospodarstvo je, da je zaradi težav izvršni svet v začetku letošnjega leta imenoval posebno komisijo za poimenovanje ulic in hišne številke, ki je pripravila osnutek in ga posredovala KS Dragomer. Zdaj mora predloge potrditi še občinska skupščina, ki bo to točko obravnavala na zadnji seji v letošnjem letu. Dragomerčani lahko torej pričakujejo hišne številke že v mesecu januarju 1977.

Medtem ko so komunalne probleme v Dragomerju kolikor toliko razreševali, pa je ostala ob robu Lukovica. V novem naselju zasebnih graditeljev ni vodovoda, čeprav piše v pogodbi, da bo ta zgrajen že v letu 1975. Električnega omrežja tudi ni, zato se prebivalci ne morejo vseliti v hiše. Kdaj bo komunalno podjetje začelo z deli?

To območje je bilo zaradi perečih problemov v Dragomerju predvideno šele v drugi fazi, je pojasnil direktor komunalnega podjetja. Lukovica sicer ima nizkonapetostno omrežje, za Lukovico I pa ga bodo skupaj s trafopostajo začeli graditi spomladi. Vprašanje oskrbe z vodo rešujejo skupaj z Dragomerjem in sicer z zajetjem na Snežaku.

Urbanistični plan Vrhnike in zazidalni načrti območij so bili naslednje področje, ki je pritegnilo z vprašanji kar nekaj Vrhnčanov. Najprej to, kdaj je bil sprejet zadnji zazidalni načrt za mesto Vrhnika in kolikokrat so jih kasneje naredili, pa niso bili sprejeti. Koliko so veljali tisti „nesprejeti“?

Načelnik oddelka za gospodarstvo je v odgovoru pojasnil, da za celotno Vrhniko ne moremo govoriti o zazidalnih načrtih, ampak le za posamezna območja občine. Za Klis so ga na primer potrdili v letu 1967, lani za območje Pod Tičnico, konec leta

1974 za območje šolskega in rekreacijskega centra, dalje za zazidalni otok ob priključku na avtocesto in za Vrtnarjijo. Da bi izdelali take, ki kasneje niso bili potrjeni, ni bilo primera, z izjemo ideje zazidalnega načrta od Doma starostnikov do tovarne Elektron, kar je bila le idejna arhitektonska inačica, ki pa Vrhnike ni stala niti dinarja.

Vrhničane tudi zanima, zakaj pri urbanističnem planiranju niso upoštevali potreb po igriščih, garažah, trgovinah in drugih potrebnih objektih. Odgovor se je glasil, da so v preteklosti imeli na Vrhniki en sam urbanistični načrt, ki so ga sprejeli 1967. leta. Takrat so bile potrebe povsem drugačne od sedanjih in jih je čas preprosto prehitel. Zato predvidevajo do leta 1980 izdelavo popolnejšega urbanističnega načrta, ki bo upošteval sedanje in bodoče potrebe in bo dobro izhodišče tudi za izdelavo zazidalnih načrtov.

Eno izmed vprašanj se je nanašalo na Obrat družbene prehrane, ki ga na Vrhniki ni in predsednik izvršnega sveta je pojasnil, da trenutno pogoji za tak objekt na Vrhniki še ne obstoje, da pa o njem razmišlja Kmetijska zadruga in do leta 1980 ga bomo prav gotovo že imeli.

Na vprašanje, zakaj ni na Vrhniki več postaj primestnega prometa je načelnik oddelka za gospodarstvo povedal, da obstoječa avtobusna postaja res ni na primernem mestu in z Viatorjem se že dogovarjajo o lokaciji nove avtobusne postaje. Razmišljajo tudi o krožnem prometu, a je z majhnimi sredstvi ta problem težko rešiti saj vemo, da so krpani veliko večji od navadnih avtobusov in že zato realizacija zamisli o krožnem prometu skozi Vrhniko nedvomno terja veliko večja sredstva. Verjetno pa bodo že v tem srednjeročnem obdobju narejena nova postajališča do Elektronu.

Podobno je bilo tudi vprašanje zakaj so avtobusne zveze med Vrhniko in Borovnico tako pičle. Nanj smo dobili odgovor, da se pogostejše zveze z avtobusom ne splačajo, ker je premalo potnikov in so trenutne linije postavljene glede na delovni čas v delovnih organizacijah in pa na uradne ure skupščine občine in ostalih družbenopolitičnih organizacij.

Še bi lahko naštevali vprašanja in odgovore, ki smo jih slišali tisti dan. Vemo tudi, da je med našimi občani še veliko takih, ki niso prišli na vrsto ali pa niso bili zadovoljni z odgovorom. Vse tiste pozivamo, da nam ta vprašanja pošljejo kar na uredništvo in bomo potem odgovore objavili v Našem časopisu. Seveda pa vprašanja ne smejo biti nepodpisana.

POPRAVEK

Ker je v zadnji številki Našega časopisa prišlo do napake v križanki, se vljudno opravičujemo vsem reševalcem, ki zaradi te napake križanke niso uspeli rešiti.

UREDNIŠTVO

Obvestilo lastnikom zemljišč KS Vrhnika

Na zboru delegatov KS Vrhnika dne 10.2.1976 in na občinski skupščini dne 24.2.1976 so bile sprejete meje zazidljivosti za vse krajevne skupnosti SO Vrhnika.

Ker se občani obračajo na naš naslov za soglasje, ker bi želeli graditi stanovanjsko hišo na zemljiščih, ki so izven sprejetih mej zazidljivosti, obveščamo vse občane, da Krajevna skupnost ne bo izdajala takih soglasij toliko časa, dokler bodo v veljavi sprejete meje, razen izjemnih primerov.

Namen tega je, da se prosta zemljišča znotraj meje zazidljivosti vsa zazidajo in komunalno uredijo.

V nadaljnjem bomo pripravljali zazidalne načrte za predvidene stanovanjske hiše, seveda za večje komplekse, ker se lahko le večji kompleksi komunalno uredijo.

Predno so bile meje zazidljivosti sprejete, so bile obravnavane na vseh samoupravnih organih v Krajevni skupnosti Vrhnika in tudi na zboru občanov. Vsakdo, ki je želel v tej razpravi sodelovati, mu je bila dana možnost. Zato smo mnenja, da naj se občani v vseh zadevah udeležujejo javnih razprav, ker bomo lahko le na tak način sprejemali predpise brez drastičnih posledic in morebitnih očitkov, da nekdo ne dela prav.

SVET

KRAJEVNE SKUPNOSTI VRHNIKA

BEVKE - v slogi je moč

Na pobudo Krajevne skupnosti in vseh družbenopolitičnih organizacij pomeni letošnje leto prelomnico v delu Gasilskega društva v Blatni Brezovici. Obnovljena fasada gasilskega doma in nov gasilski avto sta dokaz, da stopa nov odbor gasilskega društva s prizadevnim predsednikom, Janezom Brencetom na čelu, po pravi poti.

Da je v slogi moč, so dokazali krajani, ki so, z redkimi izjemami, velikodušno priskočili na pomoč pri nabavi novega avtomobila. Nabiralna akcija prostovoljnih prispevkov, v kateri je bilo zbranih približno 40.000 ND in posojilo v višini 90.000 ND sta omogočila, da se je uresničila dolgoletna želja vaščanov, ki so se zavedali, da je Blatna Brezovica ena redkih vasi v vrhniški občini, kjer gasilsko društvo ni imelo prepotrebne gasilskega avtomobila. Tudi nekateri vaščani, ki so se odselili, so prispevali svoj delež.

Prihodnje leto bo Gasilsko društvo slavilo 55. letnico svojega obstoja. Krajani se že pripravljajo na to proslavo in bodo do takrat obnovili fasade svojih domov, saj se zavedajo, da bo le tako prišlo do izraza številno cvetje na vseh

oknih, ki bo poleti krasilo nizke kmečke hiše.

Skupno delo vseh krajanov se je izražalo tudi ob Dnevu mrtvih na pokopališču, saj zadnji dom naših vaščanov že dolgo ni bil tako urejen kot letos. Tudi cesta skozi vas je asfaltirana s skupnim trudom, želimo le, da bi jo vaščani pred svojimi domovi skrbneje čistili, kajti s traktorji se na asfalt nanese veliko zemlje z njiv in ob slabem vremenu to lahko povzroči nesrečo.

Skupna želja vseh nas je, da bi se sodelovanje kakršnega smo dosegli v letošnjem letu, nadaljevalo in krepilo tudi v prihodnjem, saj vemo, da so pred nami še številne naloge — gradnja vodovoda, obnova električnega omrežja itd. — ki bodo zahtevale še veliko skupnega dela in nesebičnega sodelovanja.

K. T.

BOROVNICA - delo civilne zaščite

Štab CZ pri KS Borovnica, ki je za svoje delo v letu 1975 prejel priznanje občinskega in republiškega štaba, je tudi v letošnjem letu pokazal, da se zaveda svoje pomembne vloge pri zaščiti prebivalstva, družbene in privatne lastnine.

Na svojih sejah je štab poleg nalog, ki jih ima pri usposabljanju članstva, skrbi za materialna sredstva, obranaval tudi nekatera čisto konkretna vprašanja ki se nanašajo na življenje in delo na tem območju. Ta so:

— v lanskem zimskem je evidentiral zgradbe, ki bi se lahko zaradi teže debele snežne odeje porušile in tudi skrbel za odstranjevanje snega s teh stavb;

— organiziral je pluzenje cest in poti, ki so bile skoraj neprevozne, za katere pa bi morala skrbeti komunalna služba, a je ta zatajila; — večkrat je štab obranaval tudi vprašanje vode v Borovnici, saj je bilo spomladi z obvestilom vsem krajanom prepovedana uporaba te vode v gospodinjstvu, zaradi onesnaženosti. Ker pa nismo potem dobili nobenega obvestila več in

prebivalci to vodo uživajo, smo od skupščine občine zahtevali pojasnilo, kakšno je sedaj stanje z vodo v Borovnici;

— štab tudi ugotavlja, da krajani ne upoštevajo odlok skupščine občine, po katerem bi morale imeti vse hiše ob cestah in poteh snegobrane in se sprašuje ali bo res moralo priti do nesreče in šele nato do kaznovanja vseh, ki ta odlok ne spoštujejo.

Štab CZ je v novembru mesecu, skupaj z vsemi enotami vaških skupnosti, organiziral vajo, ki je pokazala, da se prebivalci zavedajo pomena, ki ga ima civilna zaščita, pa najsijesno v primeru elementarnih nesreč, kakršnih je žal letos povsod po svetu preveč ali pa v primeru kakršnekolikoli agresije.

ŠTAB
ZA CIVILNO ZAŠČITO
KS BOROVNICA

Konference delegacij

Zbor združenega dela (v nadaljnjem besedilu: ZZD) Skupščine občine Vrhnika je zbor delegatov delovnih ljudi v organizacijah in skupnostih dela.

V skladu z Ustavom, volilnim zakonom in posebnim odlokom Skupščine občine so v tem zboru zastopana posamezna področja združenega dela: gospodarstvo, ki vključuje zasebno kmetijstvo in obrt, kulturo in prosveto, zdravstvo in socialno varstvo, delovna skupnost državnih organov, družbenopolitičnih organizacij in obo- rožene sile.

Konec marca 1974 so delovni ljudje v temeljnih organizacijah in skupnostih izvolili za ZZD 203 delegate. Poleg tega je v občini še 18 manjših organizacij združenega dela (delovnih organizacij, temeljnih organizacij združenega dela, obratov, delovnih enot, trgovin itd.) z okoli 160 delavci, kjer so vsi delavci delegacija. Omenjenih 203 delegatov in še 160 delovnih ljudi, ki so tudi delegati (seveda brez vodilnih delavcev, ki ne morejo biti delegati delegacij TOZD) pošilja na sedanje zbora združenega dela Skupščine občine 29 delegatov (toliko ima delegatskih mest ZZD Skupščine občine Vrhnika). Delegatska mesta so razdeljena temeljnimi in drugim organizacijam in skupnostim oziroma njihovim delegacijam glede na število zaposlenih znotraj posameznih področij združenega dela.

Devet delegacij je samostojnih in vsaka samostojno pošilja na zasedanje ZZD po enega delegata (nekateri tudi več, vseh devet delegacij pošilja 16 delegatov). Preostale delegacije manjših temeljnih in delovnih organizacij in skupnosti in vse manjše organizacije združenega dela, kjer so vsi delovni ljudje delegacije, so oblikovale deset konferenc delegacij. Vsaka konferenca delegacij pošilja na zasedanje ZZD najmanj enega delegata (vseh deset konferenc pošilja skupaj 13 delegatov na zasedanje ZZD). Kar 38 manjših temeljnih in delovnih organizacij in skupnosti, ki jim glede na majhno število zaposlenih

ne pripada samostojno delovno mesto, se delijo v dve skupini: v prvi skupini je 20 organizacij združenega dela, ki imajo izvoljene delegacije, v drugi skupini pa je 18 organizacij združenega dela v katerih je zaposlenih manj kot 30 delavcev in so vsi delegacija.

V konference delegacij so se združile oziroma povezale delegacije tistih temeljnih in delovnih organizacij, ki so med seboj povezane z delom in z drugimi skupnimi interesi v združenem delu v procesu reprodukcije oziroma z določenimi interesi v občini.

Vse pa izgleda da zapisanega načela nismo v celoti uresničili in da bomo morali do prihodnjih volitev delegatov (marcu 1978) ponovno proučiti sestavo konferenc delegacij in poiskati boljše rešive.

Ta sestavek je namenjen, da predstavi konference delegacij in pokaže nekatere slabosti konferenc delegacij pri funkcioniranju delegatskega sistema.

Konferenca delegacij je neko združenje več manjših delegacij, ki pošilja skupnega delegata v ZZD, obravnava skupne smernice za delegata in opravlja tudi druge zadeve, s katerimi uresničuje svoje pravice in dolžnosti pri opravljanju funkcij občinske skupščine. Že ob oblikovanju konferenc delegacij smo slišali opozorila, da se je bati, da se bodo konference delegacij pri oblikovanju stališč in delegiranju delegatov zapirale vase. To se je zgodilo. Obstoj konferenc delegacij ne bi smel negirati obstoja delegacij v manjših temeljnih in delovnih organizacijah ter skupnostih, niti delovanja delovne skupnosti — kot delegacije kjer je do 30 zaposlenih. Konference delegacij ne bi smele prevzemati od omenjenih delegacij in delovnih skupnosti njihovih temeljnih pravic in dolžnosti v delegatskem sistemu. Ko smo oblikovali konference delegacij, smo zelo jasno in odločno rekli, da se je treba odločno upreti poskusom, da bi konference delegacij oblikovale stališča mimo stališč delovnih ljudi in njihovih delegacij. Prav tako je bilo dogo-

vorjeno, da naj konference delegacij pošiljajo delegate na seje ZZD izmed vseh članov vseh delegacij, ki so oblikovale konference in ne le izmed delegatov v konferenci delegacij.

Pomeni, da bi se morale pred vsako sejo konference delegacij sestati vse delegacije in delovne skupnosti, kjer so vsi delegacija, ki sestavljajo konferenco delegacij in obravnavati gradiva za sejo ZZD ter oblikovati stališča za konferenco delegacij. Na konferenci delegacij pa naj bi delegati oblikovali skupno stališče in delegirali delegata za sejo ZZD.

Lahko rečemo, da se vse redkeje sestajajo delegacije manjših organizacij združenega dela, ki so združene v konferenci delegacij in delovni kolektivi, kjer so vsi delovni ljudje delegacija. Skoraj vse manjše delegacije in delovni kolektivi, kjer so vsi delegacija, imajo v konferencah delegacij stalne delegate.

Ni primera, da bi konferenco delegacij sestavljali vsi delegati združenih delegacij ali delovni ljudje iz tiste OZD, kjer opravljajo funkcijo delegacije vsi delovni ljudje. Pomeni, da sestavljajo konferenco delegacij predvsem stalni delegati združenih delegacij oziroma delovnih ljudi OZD, kjer so vsi delovni ljudje delegacija in le redko njihove delegacije obravnavajo gradiva pred sestankom konference delegacij. Tu je treba še omeniti, da prejemajo gradiva za sejo zborov skupščine vsi delegati. Ugotavljamo tudi, da se sestankov delegacij, zlasti pa konferenc delegacij udeležuje komaj polovica članov, ponekod pa so komaj sklepni.

Nekateri kolektivi pa so v tekočem letu prenehali pošiljati delegate v konferenco delegacij: Gramex, Viator, Gradišče, Nadzorstvo, Elektro itd.

Družbeno-politične organizacije, in predvsem osnovne sindikalne organizacije v organizacijah združenega dela bodo morale čimprej analizirati delo svoje delegacije in če je treba storiti politične ukrepe, da se stanje izboljša.

Drago Debeljak

OBVESTILO UPRAVIČENCEM DO PREŽIVNINE!

Občinska skupnost socialnega skrbstva Vrhnika opozarja vse občane občine Vrhnika, ki imajo pravico do preživnine na novost v novem Zakonu o zakonski zvezi in družinskih razmerjih.

Kaj je preživnina?

Preživnina je prispevek za preživljanje otrok, ki ga mora plačati tisti roditelj, ki ne živi skupaj z otrokom. To so predvsem očetje nezakonskih otrok ali razvezani starši. Preživnino pa so dolžni plačevati tudi sinovi in hčere za svoje ostarele starše, če le-ti nimajo dovolj sredstev za preživljanje.

S 1.1.1977 začne veljati nov zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih, ki prinaša v 132. členu pomembno novost. Določa, da bodo vse sodno določene preživnine vsako leto poviševale za toliko odstotkov, kot bo uradno ugotovljeno povečanje življenjskih stroškov, pr vič v letu 1977. Odločbo o novo ugotovljeni preživnini bo izdal pristojni organ Občinske skupnosti socialnega skrbstva po uradni dolžnosti.

Zato Občinska skupnost socialnega skrbstva Vrhnika poziva vse upravičence na področju občine Vrhnika, ki ne bodo povabljeni v mesecu decembru 1976, da se javijo v prostoru strokovne službe Občinske skupnosti socialnega skrbstva Vrhnika, soba 8 (SO Vrhnika) pri socialni delavki Marjanci Osredkar, v mesecih januarju in februarju 1977, vsak uradni dan od 10. do 14.30. ure in ob sredah od 13. do 16.30. ure. S seboj naj prinesejo vso dokumentacijo, ki jo imajo v zvezi s plačevanjem preživnine.

Ustanovitev občinskega odbora za inovacije

Na predlog občinskega sindikalnega sveta naj bi tudi v naši občini ustanovili odbor za inovacije, ki bi kot operativni organ vzpodbujal, usklajeval in razvijal inovacijsko dejavnost, ki ima nedvomno velik pomen tudi za stabilizacijo našega gospodarstva.

Ta odbor za inovacije, ki naj bi imel sedež pri občinskem sindikalnem svetu, bo sestavljen iz naslednjih delegatov:

1. Skupščina občine — 1 delegat
2. Raziskovalna skupnost — 1 delegat
3. Občinska konferenca SZDL — 1 delegat
4. Občinski svet ZSS — 1 delegat
5. Industrija ustnja Vrhnika — 2 delegata
6. LIKO Vrhnika (TOZD Borovnica in Verd) — 2 delegata
7. Donit Borovnica — 1 delegat
8. Kovinarska Vrhnika — 1 delegat
9. Igrad Vrhnika — 1 delegat
10. ISKRA-Antene Vrhnika — 1 delegat

Tako naj bi ta odbor skupaj štel 11 do 13 delegatov in bi opravljal predvsem naslednje naloge:

- usklajeval delo odborov za inovacije temeljnih in drugih organizacij združenega dela
- skrbel, da bodo osnove, merila in postopki o inovacijah opredeljeni v samoupravnih sporazumih dejavnosti ali v družbenih dogovorih o razporejanju dohodka, konkretizirani v splošnih aktih temeljnih in drugih organizacij združenega dela
- skrbel, da bodo izdelana merila za nagrajevanje doseženih uspehov na področju inventivne dejavnosti
- skrbel, da bodo v gospodarskih načrtih delovnih organizacij predvidena sredstva za financiranje inovacij, da bodo uvedene poleg odškodnin tudi druge oblike moralnih priznanj
- izvrševal bo še vse ostale naloge, ki so pomembne za krepitev in razvoj inventivne dejavnosti.

Zborovanja so se udeležili tudi številni občani Vrhnike

Protestno zborovanje tisočev delovnih ljudi v Ljubljani, je dokazalo, da naši rojaki na Koroškem niso ostali pozabljeni v svojem boju za pravice, ki jih skuša avstrijska vlada omejiti.

Izlet planinskega društva po Bosni in Hercegovini

V zadnji številki smo na željo udeležencev tega izleta že objavili prvi del zapisa o njihovi poti, ki nam ga je poslal tovariš Hinko Ravbar. Danes pa objavljamo nadaljevanje in konec tega zanimivega opisovanja krajev, ki so jih ogledali naši občani.

Etapa drugega dne je potekala od Šipada skozi Jajce, Gornji Vakuf Prozor, Jablanico do Mostarja. Bila je čudovita in nadvse prijetna vožnja, saj smo se skoro vso pot vozili ob dveh velikih rekah – Vrbasu in Neretvi ter njenem pritoku Rami, občudovali kanjone, slapove in brzice, znamenito umetno Jablaniško jezero ter skoro navpična pobočja Prenj planine nad dolino Neretve. vsi smo odnesli nepozabne vtise iz Jajca, tega edinstvenega mesta jugozapadne Bosne, kajti njegovi spomeniki preteklosti, veličastna lepota narave, geološke tvorbe in sige in lehnjaka, res ne morejo pustiti človeka neprizadetega. Že sam sokolski dom, trikrat požgan in trikrat obnovljen, v katerem je bilo II. zasedanje AVNOJ-a, priča o velikih političnih dogodkih, težkih borbah in številnih žrtvah, ki so jih jugoslovanski narodi doprinesli k osvoboditvi svoje zasuzene zemlje. Z velikim zanimanjem in disciplino so vsi izletniki sledili besedam muzejsega vodiča in tudi potem, od slike do slike, od dokumenta do dokumenta, z zanimanjem komentirali rastavljeno gradivo. Močno je na razpoloženje vrhniških obiskovalcev vplivala tudi sama dvorana, saj so v mislih lahko spremljali vodstvo NOB s Titom na čelu pri sprejemanju pomembnih sklepov, ki so postavili temelj novi Jugoslaviji.

Jajce je najpomembnejše mesto v dolini reke Vrbas in je bilo pred turško okupacijo sedež bosenskih kraljev, na kar nas spominja tudi Hrvojeva grobnica, imenovana katakombe, ki naj bi bila posnetek rimskih, toda zgrajena v povsem drugačne namene. V teh hladnih, temnih in globokih prostorih nad mestom je nekaj časa med NOB živel in delal tudi tovariš Tito s člani vrhovnega poveljstva in vojaških misij Velike Britanije in ZDA, da so lahko varno in nemoteno opravljali svoje vojaške in državniške posle, kljub bombardiranju nemških bombnikov.

V mestu so tudi kar dobro ohranjeni ostanki svetišča, posvečenega bogu Mitri, kult katerega so najprej širili vojaki Aleksandra

Velikega, nato pa vojaki rimskega imperija. Ogled je bil možen le skozi majhno okence, ker je bilo svetišče takrat zaprto, pa tudi čas nas je že priganjal.

Na griču nad mestom so še ostanki močne stare trdnjave, ki so jo zgradili sultanovi podložniki iz kamna tako, da so si ga podajali iz rok v roke iz 20 kilometrov oddaljenega kamnoloma. Najpretnesljiveša pa je zgodovina utrbe Medved-kule, ki je nekaj časa služila v žalostne namene; na smrt obsojene so z vrha stolpa metali v globino notranjstjo, kjer so nanje prežali sestradani medvedje, jih v hipu raztrgali in požrli.

Precejšnjo pozornost obiskovalcev je vzbujala bela narodna noša, okrašena s pisanimi vezanimi, ki je prav iztopala iz množice moderno pa tudi skromno oblečenih Bosank. Marsikateri izletnik je rad pogledal za brhko, belo oblečeno deklico, ki se je ljubko pozibavala po ulicah Jajca.

Približno 10 kilometrov pred mestom prehaja reka Pliva v jezero, pred katerim na mnogih brzicah stojijo preprosti leseni mlini, imenovani Vodenice, ki zaradi svoje izvirne in preproste tehnike privabljajo številje turiste. Žal pa zaradi napeljave reke Plive skozi predor na turbine hidrocentrale Jajce I. ostajajo slikoviti mlini in znameniti slap Plive tik nad izlivom v Vrbas poleti skoro brez vode.

V Jablanici je bilo narejeno eno od velikih del vojne Jugoslavije, saj je bilo treba za novo veliko hidrocentrale postaviti cesto in železnico ter prevrtati hrib za pretok vode iz 35 km dolgega in 70 metrov globokega Jablaniškega jezera, ki ga je zajezil 80 metrov visok jez elektrarne Jablanica. Že precej utrujeni od dolge in naporene vožnje ter ogledovanja Jajca smo nadaljevali pot proti Mostarju, po že prej omenjeni slikoviti soteski Neretve.

V Mostar smo prišli popoldne drugega dne izleta in si tam najprej kar iz avtobusa ogledali pomembnejše ulice, stavbe in ustanove. Potem pa smo si po skupinah ogledali znameniti most čez Neretvo s „kafano“ (turško kavarno), spome-

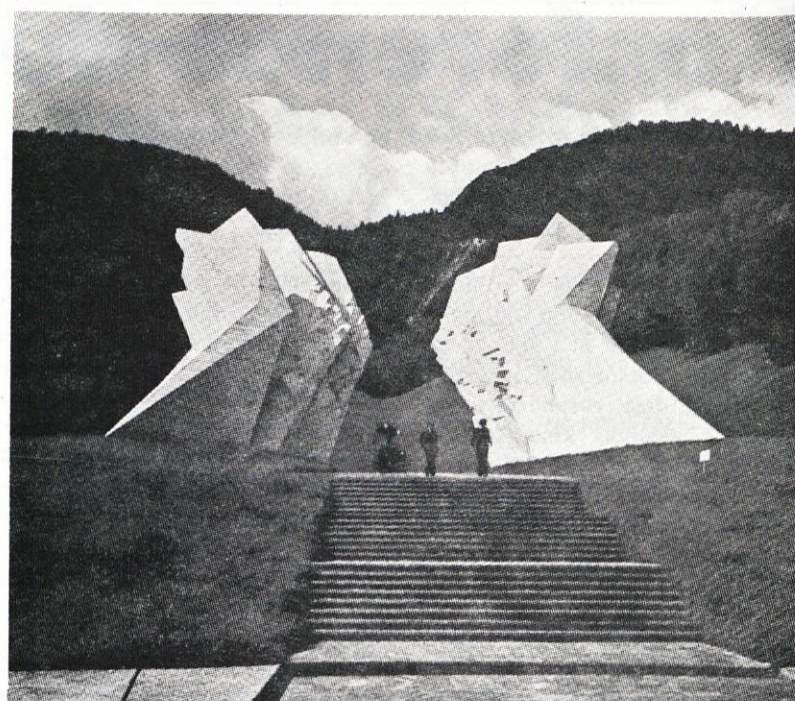
nik padlim, stare obrtniške delavnice – bazarje, pa to in ono slovečo cerkev.

Mostar je eno od mest v Bosni in Hercegovini, kjer se je ljudstvo skoro v celoti odzvalo klicu domovine in prijelo za orožje. V borbi proti okupatorju je padlo mnogo hrabrih borcev in njim so postavili mogočen spomenik na pobočju v bližini samega centra, ki naj bodočim generacijam pripoveduje o žrtvah padlih za svobodo. Pa ne samo s težko gmoto kamna, betona in marmorja, ki sestavljajo ta veličasten spomenik, temveč tudi z vmesnimi gredicami raznovrstnega cvetja in zelenja. V neposredni bližini je tudi lep park, posajen povečini z iglavci, katerih krošnje se rahlo sklanjajo proti spomeniku, kot bi hotele tako tudi one izkazati vsem žrtvam svoje spoštovanje in večno zahvalo.

Znameniti most čez Neretvo v Mostarju so zgradili Turki leta 1566, ker prejšnji viseči ni več odgovarjal potrebam tedanje trgovine, prometa in vojske. Posebno značilnost mu daje 30 metrov širok polkrožni obok s stolpastima kupolama na obeh straneh, ki sta služili kot stražarnici, ječa in smodnišnica. Na levem bregu so postavili številne prodajalne in obrtne delavnice, večinoma paviljonskega tipa, v katerih še izdelujejo bogato vezene narodne noše in predmete iz dragih kovin. Še danes se po teh ozkih ulicah pretaka življenje, ki pa je le senca nekdanjega. Nasprotno pa je starišnak kafana pred stolpom na desnem bregu mosta, kamor se pride po ozkih in ovinkastih stopnicah, skoro vedno polna. Domačini takoj vljudno odstopijo prostor tujcu, da se tudi on lahko za nekaj časa preda sproščenosti tega, zanj skrivnostnega prostora. K odlični kavi, servirani po muslimansko, dobi gost tudi košček izredno sladkega džema, ki je spomin na čase, ko so s to slaščico vneli vroča seksualna nagnjenja.

Od cerkva so vredne ogleda zlasti tri: Karadžor-begova džamija, katoliška-franjevačka in pravoslavna. Mošejo blizu mosta smo si nekateri tudi ogledali in prebrisani tamkajšnji vodič je opisoval funkcijo posameznih predmetov v notranjosti ter odgovarjal na naša vprašanja. V svojih razlagah je ne preveč prepričljivo poudarjal enakopravnost žensk v mošiji, kar pa prepričljivo izpodbija že dejstvo, da je bil zanje dolga stoletja vstop prepovedan. To prepoved so kasneje omilili tako, da je žena sicer smela v mošejo, a je morala vedno stati zadaj za mošjem. Tudi gradovi oziroma spomeniki na njih so se razlikovali. Moški nagrobniki imajo ob vzglavju kamnit steber, ki se zaključuje v obliki glave s turbanom ali fesom, nagrobniki žensk pa teh glav sploh nimajo.

V tretji etapi, ko smo si ogledali Mostar in prespali v Buni, to je od Mostarja do Sarajeva, smo se vozili v glavnem po dolinah rek Sutjeske in Drine skozi naselja Blagaj, Nevesinje, Fojnico, Gacko, Tjentište, Fočo in Goražde. Po nekaj kilometrih vožnje smo se ustavili v

vasici Blagaj, kjer so prišli na svoj račun ribiči, planinci in jamarji. Izvir Bune je precej močan, nad njim pa se dviga okoli 200 metrov v višino strma in glaska stena, ki bi delala preglavice še tako večjemu hribolazcu. Zanimive so tu, zlasti za ribiče, obširne ribogojnice postvri.

Ob cesti Blagaj – Nevesinje smo prvič ugledali stečke, posebnost na Balkanu iz časov bosenske samostojnosti in širjenja bogomilske vere. To so na poseben način oblikovani nagrobni spomeniki z okrasnimi reliefi, ki ponazarjajo življenje tedanjih bolj ali manj imenitnih ljudi. Bogomilskih naukov in vere, ki so se širili dalje na Balkan iz Bolgarije, so se ljudje oprijeli zlasti zaradi odpora katoliški cerkvi in državi, ker sta obe nalagali številke davke in dajatve.

Ob Nevesinjskem polju, 884 metrsko visoko nad morjem leži mesto Nevesinje, kjer je leta 1875 počila prva puška v oboroženem upor proti Turkom, ki pa je kmalu zajel skoro vso Bosno in je v svoji zadnji fazi prešel v upor tudi proti avstrijskim zavojevalcem.

Pred vstopom v dolino Sutjeske smo se za kratek čas ustavili v mestu Gacko, ki je prav prikupno s številnimi novimi bloki in trgovinami. Naleteli smo prav na semanj dan, ko se v njegovem vrvežu pokaže pisana podoba ljudi iz okoliških hribov, ki na trgu prodajajo svoje proizvode in za izkupiček kupujejo stvari za vsakdanjo uporabo.

Tjentište je kraj v dolini Sutjeske med Zelengoro in Magličem, kjer je partizanska vojska v peti ofenzivi prebila sovražnikov obroč in prodrla v vzhodno Bosno. V spomin na to herojsko bitko in zmago ter v počastitev padlim borcem od Durmitorja do Jahorine jim je hvaležna domovina postavila mogočen spomenik iz grobega betona, imenovan tudi „Simfonija cementa“, ki naj večno simbolizira surovost tedanjega časa ter klenost in enotnost jugoslovanskih narodov, njegovi pahljačasti krili pa zmagovit prodor iz z žrtvami polne doline Sutjeske v svobodno gozdove Jahorine in Zelengore in na goličavno Jahorino.

Ko smo se poslovili od Tjentišta, smo začutili nekakšno olajšanje od težkega bremena, ki ga je v naši zavesti pustil spomin na krvave dogodke v teh krajih; posebno olajšanje pa smo čutili ob dejstvu, da vse žrtve in njihovo trpljenje ni bilo zaman ampak je bilo darovano za nekaj neizmerne, za slavno zmago partizanske vojske.

Blizu Foče smo prišli v dolino reke Drine in se po njej vozili do Ustiprača, kjer smo zavili na cesto proti Sarajevu. Mesto nas je pozno zvečer, 18. junija, sprejelo z morjem luči in udobno smo se namestili v hotelu Nazional. Za četrti dan smo imeli na programu dopoldan ogled zgodovinskih, kulturnih in arhitektonskih zanimivosti mesta, popoldne pa izlet na Jahorino. V Sarajevu smo si ogledali most čez Miljacko, impozantni športni objekt Skenderijo z nešteti razkošnimi trgovinami in kar se da funkcionalno restavracijo, Gari Husrevbegovo džamijo z bajno dragimi preprogrami, darovi egiptovskega predsednika Naserja, tunizijskega predsednika Burgibe in perzijskega šaha Reze Pahlavija, številne obrtniške delavnice – bazarje, mimo katerih človek ne more, da ne bi kupil kak mojstrsko izdelan predmet, glavno sarajevsko ulico, ki po živahnosti prav nič ne zaostaja za ulicami velikih evropskih mest in še bi lahko našteval kaj vse smo videli tisto dopolne.

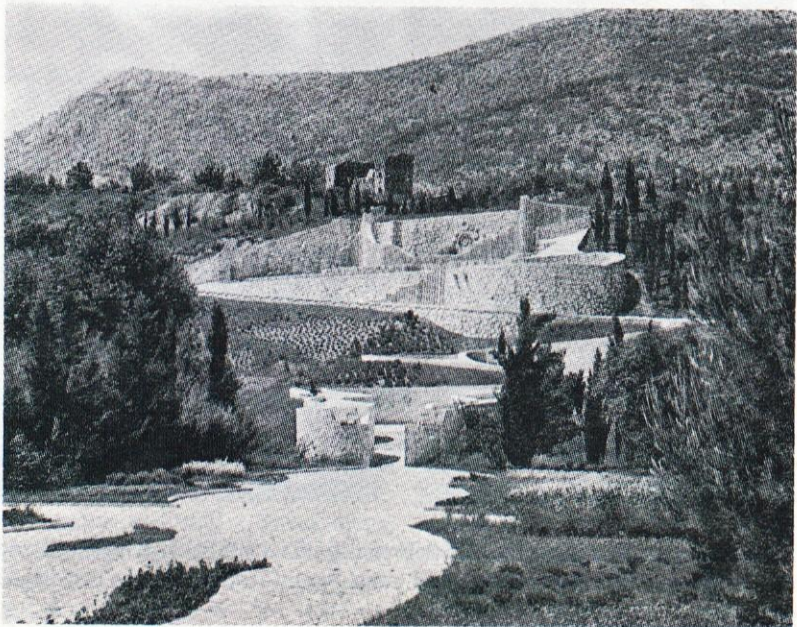
Peti dan, ta je bil zadnji v naši etapi, smo se iz Sarjeva vračali proti domu. Peljali smo se skozi Visoko, Laško, Travnik, mimo Jajca skozi Banja Luko, Bosansko Gradiško, Zagreb in nato proti Ljubljani. Za kake pol ure smo se ustavili v Travniku, ki je bil skoro veliko let sedež turškega vezirja in je tu ohranjena številna zapuščina iz tistih bridkih dni, ki jih je preživljala brezpravna raja. Na primer grobnica vezirjev sredi mesta, travniška trdnjava in džamija. K neminljivi slavi tega mesta pa je nedvomno prispeval tudi Ivo Andrić s svojim slovitim delom Travniška kronika.

V Banja Luki smo si ogledali spomenik nad mestom kiparja Avgustinčiča, ki s svojimi ogromnimi dimenzijami in belim marmorjem in nizom reliefov izpričuje nepozabna vojaška dejanja in vero v lepše dni. Žal pa so mu naravne sile že zadele, težke poškodbe in potrebna bo temeljita obnova nekaterih njegovih delov.

Še kratek postanek v Brežicah po utrudljivi vožnji v vročem junijskem popoldnevu in še zadnjič smo zasedli svoje prostore v avtobusu, ki nas je popeljal še zadnjih nekaj desetih kilometrov proti domu.

Vsem, ki so na tem izletu kakorkoli prispevali k dobremu počutju ter spoznavanju zgodovine, krajev in ljudi po Bosni in Hercegovini, najlepša hvala!

Hinko Ravbar

OBČINSKI ZBOR MLADINSKEGA ODSEKA PD VRHNİKA

Neukrotljiva moč

V petek, 26. novembra, smo imeli mladi planinci svoj tretji občinski zbor. Udeležilo se ga je 60 planincev in predstavniki družbenopolitičnih organizacij iz naše občine.

Dnevni red je obsegal 10 točk. Načelnik je podal poročilo o delu MO za preteklo leto. Plan smo 90 % realizirali, ustanovili smo še dve sekciji, cicibansko v VVZ na Vrhniki in mladinsko, ki se sestaja 1x mesečno v društvenih prostorih. Izvolili smo nov upravni odbor MO, ki šteje 19 planincev s častnimi člani.

Planinci se najraje udeležujemo izletov in taborov, ki jih postavimo v visokogorskih dolinah. Teh se udeleži povprečno 30 planincev, odvisno je od vremena in težavnosti poti. V letošnjem letu smo se smučali na Vršču in Komni, povzpeli smo se na Kurešček, Dražgoše in Selca po loški transverzalni poti, v Logarsko dolino in Okrešelj, dvodnevni izlet na Črno prst – Rodico in Vogel, 4. julij smo praznovali na Škrlatici, najvztrajnejši planinci so se povzpeli na Triglav, vendar peš iz Vrhnike, 12. september – dan planincev smo preživeli na Grintavcu, v Zassavju smo bili na Kalu in Mrzlici, očistili smo poti, ki vodijo na Planino, napravili smo zalogo drv na Planini, vreme pa nam jo je nekoliko zagodilo, ko smo se s svojim avtobusom odpravili na izlet v neznan, zadnji jesenski izlet pa smo preživeli v Hleviških planinah. Letos smo taborili v Logarski dolini, kar pa je bilo že v „Našem časopisu“ objavljeno.

Odpadel je samo izlet na Goropeke, zaradi previsokega snega. Število aktivnih članov se je močno povečalo, saj imamo 60 aktivnih cicibanov, 150 pionirjev in približno 80 aktivnih mladincev. Petnajst pionirjev je dobilo znake pionir – planinec, ki se dele na:

zlati znak: Nagode Lina, Jeraj Matjaž in Kogovšek Darinka. Za ta znak mora pionir sodelovati na najmanj 20 izletih MO, voditi izlete, pomagati pri organizaciji in širjenju planinske misli, sodelovati na orientacijskih tekmovanjih in mora uspešno opraviti izpita iz osnovne planinske šole, ki letos poteka že četrtoč. — Srebrni znak: Doris Kos. Opraviti mora najmanj 12 izletov, tudi nad 1500 m. — Bronasti znak: Hosta Jožica, Adrian Koršir, Gutnik Peter, Hosta Roman, Mole Renata, Dežman Nana, Gutnik Mojca, Dragan Pažin, Smrtnik Marko, Janja Varšek in Simon Hlebec. Pionir mora sodelovati na najmanj šestih izletih MO, vendar se cilji izletov ne smejo ponoviti dvakrat.

MO se povezuje z ostalimi organizacijami v naši občini, udeležujemo se pohodov, akcij in seminarjev Mladinske komisije pri PZS.

MO PD Vrhnika je eno izmed 90 najbolj aktivnih društev v Sloveniji. Letos smo bili soorganizatorji republiškega tabora v Logarski dolini od 21.-30. julija. V bodoče si želimo ponovno organizacijo alpinistične sekcije pod okriljem A Akademik iz Ljubljane, še povečati število aktivnih članov ter izpeljati začetni plan. Seveda so tudi pri nas velik problem finančna sredstva.

Vsi, ki se bi radi vpisali v naše društvo se lahko vpišejo na uradnih urah, vsako sredo od 16 – 18 ure v društveni pisarni (nad Domom upokojencev) Za vstop v planinske vrste se odločite sami, zaradi ljubezni do planin...

Večkrat slišimo grajo, da je današnje planinstvo zanemarilo svojo duhovno stran, svoj kulturni izraz. Z drugimi besedami, planinstvu se očita, da ne rodi več takih del, kakršnih smo bili vajeni v prejšnjih časih. Planinstvo se vedno bolj množi in razširja v času

in prostoru. Nobena druga telesna panoga, športna dejavnost se ne more s tem pohvaliti. Dogodivščine v gorah ponavadi mikajo in vabijo duhovno razgibane ljudi, čustvene in dojemljive.

Ne razumejo nas, ki hodimo po prepahljenih gorah, kajti težko je doumeti in še težje povedati, kaj nas tja žene in kaj imamo od tega. Človek doživlja in čuti, pa ne more povedati, kakor bi rad; beseda je kakor z verigo prikovana. Kdor pa zaide v naš svet, ta nas razume brez besede; ta se zave, kaj so raztrgane stene tistemu, ki skromno in na vse pripravljen hodi in pleza po njih. Spozna, toda povedati ne bo znal, kar „komaj za vsako deveto stvar je beseda“.

Nekaj drugega je, kar nas vabi v zapuščene in grozeče prepače. Pristna in nepokvarjena narava, mlada, neukrotljiva moč, iskanje korajžnih in drznih doživljanj, ne pa za parado in baharijo, ampak zase in za tiste, ki mislijo po naše. Žene nas hrepenenje po svobodi v robah, kjer se lahko po mili volji razživimo na pošten način, po svojih postavah, samosvoj, neodvisen, prost.

Pa ne pomislijo očitarji, da če ne bi bilo ljudi, ki so se dvignili z lastno močjo nad plitvo poprečnost in po svoji pameti raziskali in dognali nove pridobitve, bi družba teh modrijanov še danes tesala s kamnito sekiro smrekove hlode za stavbo na kolen ali živela po pastirsko med živino, ne pa kakor zdaj – sedela za mizo, kadila cigarete, premišljuje svoj jaz in uživajoč sadove, dozorele iz naporov in muk že davno strohnelih.

Vsi člani MO se iskreno zahvaljujemo tov. Karlu Grabeljsku za prijeten prispevek, ki je izšel v glasilu MO – Markacije, Drenavcu, tov. Ivanu Michlerju pa čestitamo za njegov visoki ljubilej.

Purkar Vilna

Le pojdimo v goro, ker tam je lepo...

V soboto 19. junija smo imeli zbor ob 12. uri na lokalni avtobusni postaji. Odpravili smo se na dvodnevni izlet na Črno prst – Rodico in Vogel.

S polnimi nahrbtniki in dobro voljo, smo se „zbasali“ v avtobus in „hajdi“ v Ljubljano, kjer smo morali prestesti na drug avtobus, ki pelje v Bohinj. Iztopili smo v Bohinjski Bistrici.

Po petnajst minutni hoji smo prišli do Mencingerjeve Koče, kjer smo imeli kratek počitek. Čakala nas je še dolga tura. Na Črno prst – do Jelenčičevega doma se je pot zelo vlekla. Odložili smo se, da bomo kar tu prespali.

Zvečer je bil krst, peli smo planinske pesmi in se igrali najrazličnejše družabne igre. Vendar dolgo nismo smeli biti pokonci, saj je bil sklep, da zjutraj odrinemo že ob petih.

„Smo vsi,“ je kričal vodja izleta. Vsi, še napol v postelji, smo se odpravili za njim. Kmalu nas je iz zasplosti prebudilo sonce, opazili smo Jalovec, pa Komno – vrh Rodice. Joj, kako se je vleкло, gor in dol, ampak zmagali smo mi.

Z Rodice se je lepo videla žičnica na Voglu in hotel, še do tja bo treba priti, pa bo konec našega potovanja. Pa, kaj ko se je pot tako vlekla, da smo si ves čas dopovedovali „še mal, pa bo konec“, pa še žičnica je bila. Končno je prišla na vrsto tudi gondola, vendar nam je bilo vsem žal, da gremo že domov – čakalo nas je še drenjanje v avtobusih.

Popoldne, v nedeljo nas je vrhniški „krpan“ odložil na avtobusni postaji.

Gore so dragoceni, neokrnjen svet, ki ga rabimo, saj živimo z zavestjo modernega človeka, ki je včasih truden od tehničnega napredka in sit vseh dobrin kulture in civilizacije. Zato pričakujemo pravo prerajanje planinstva, saj imajo gore za vsakogar čar in svojo vrednost, za šibkega in močnega, za mladega in starega. Čim več je v nas dobrote in lepote, tem veličastnejša je simfonija višin, tem svetlejša je nebo, tem pomirljivejši pogled v daljave, tem večja je sreča, da smo, da živimo in delamo.

Mole Renata

Zahvala

Ob boleči izgubi našega moža, očeta in starega očeta, KARLA ZAVRŠNIKA, železniškega upokojenca iz Drenovega griča šte. 30, se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za darovane vence in cvetje, vsem, ki so nam ustno ali pisмено izrazili sožalje in tistim, ki so ga v tako velikem številu spremili na njegovo nepovratno pot. Posebno zahvalo smo dolgi gasilskemu društvu Drenov grič, govorniku Alojzu Jelovšku za ganljive poslovilne besede, pevskega zboru iz Vrhnike in Komunalnemu podjetju Vrhnika.

Vsem iskrena hvala

Žaluoja žena,
sinovi, hčere in vnuki

Na Komno in sedmera Triglavska jezera

Iztekali so se zadnji tedni našega osemletnega šolanja, mi pa še vedno nismo bili odločeni, kam gremo na končni izlet. Večina nas je bila za v hribe, toda porajala so se nova vprašanja: kma, za koliko časa...? Na pomoč nam je priskočil Mladinski odsek planinskega društva Vrhnika. Ponudili so nam vodiče in predlagali izlet na Komno in Sedmera triglavska jezera. Ponudbo smo z veseljem sprejeli.

Tako je napočil težko pričakovani dan našega končnega izleta. Navsezgodaj zjutraj smo se odpeljali v Ljubljano, nato pa proti naši prelepi Gorenjski. Pri koči Zlatorog v Bohinju nas je avtobus odložil in krenili smo peš proti slapu Savice, kjer smo imeli že prvi počitek. Do Komne nas je čakal še doberšen del poti, zato smo vzeli kar pot pod noge. Vreme nam ni bilo preveč naklonjeno in čim bolj smo šli proti vrhu, bolj je pihalo in megla se je začela poditi okrog. Zaradi slabega vremena smo bili preostali del dneva v koči, kjer je bilo prav prijetno: igrali smo tarok, pisali razglednice, najlepše pa je

bilo seveda zvečer, ko smo bili vsi v sobi.

Zjutraj so nas že zgodaj zbudili in kmalu smo jo mahčili proti sedmerim. Megla se je dvignila in že so nas pozgledali po zaspanih obrazih prvi sončni žarki. Bilo je čudovito jutro in kar naenkrat smo zagledali prvo veliko jezero, mirno, z gladino kakor olje. Veseli smo pohiteli proti koči, kjer se je vsak najprej lotil svoje malice. Potem smo siti poležavali pred kočo in se greti na spomladanskem soncu. Obujali smo spomine iz osnovne šole in se pogovarjali o načrtih za prihodnost, ki jih je imel vsak sve polno.

Vrnili smo se preko Komarče. Pot je bila zelo strma in nevarna, a smo bili zato hitreje v dolini. Ustavili smo se tudi pri Savici – zgoraj in spodaj.

V avtobusu smo celo pot prepevali in na Vrhniki je bilo vsem težko, ko smo se poslovili. To je bil res čudovit izlet in vsem bo ostal v spominu za vse življenje, predvsem tistim, ki so se z našimi očaki prvič srečali.

Nagode Barbara

Očistili smo planino

V soboto smo se mladi planinci osnovnih šol zbrali pred domom planincev na Vrhniki. Nameni smo se na Planino. Med potjo smo pobirali papirčke, plastične kozarčke v polivinilaste vrečke. Vsa ta nesnaga NE sodi v naravo!

Ko smo prispeli na višino 733 m nas je v koči že čakal tako prisluzen čaj. Malo smo se oddahnili, nato pa pljunili v roke in pričeli nositi drva, da nam bo toplo, ko bomo sredi zime prišli gor. Bil je čudovit dan, saj je po jutranji megli posijalo sonce in cel dan osvetljevalo čudovite barve jesenskega listja. Vračali smo se čez Stari maln, ogledali smo si Linterven. V potoku smo videli veliko rakov, veliko nam je o njih povedal Tomo.

Ko smo prišli v dolino, na križišče, smo se zadovoljni, da smo ravno pionirji očistili planinske poti čez Kuren, Špico in Storžev grič, vse pa vodijo k naši postojanki – na Planino, razšli.

Gabrovšek Nataša

ZAHVALA

Ob prerani smrti našega moža in očeta

JOŽETA KOGOVŠKA

se iskreno zahvaljujemo kolektivu „IGRAD“ in kolektivu „SAVA“, posebno pa se zahvaljujemo vsem sosedom, ki so nam pomagali v teh težkih trenutkih

Žena in hčerke

Neukrotljiva si bolezni!
Nenehno posegaš v naše sredine
in jemlješ, kar imamo najraje:
ŽIVLJENJE

Ko bi vedela, da ni nadomestila za tako pridnega in požrtvovalnega delavca kot je bil tovariš Kogovšek Jože, bi nam ga pustila.

Tovariš Jože je bil star komaj 51. let. Bil je poln volje in upanja, poln življenja, a je moral umeti!

Odšel je tiho kot tiho pada rumeno listje z dreves. Zahvala je ostala neizrečena. Spomin bo ostal!

„IGRAD“ Gradbeništvo

MEDOBČINSKI INŠPEKTORAT SO IDRIJA – LOGATEC – VRHNIKA

Inšpektor ščiti občana

V današnjem obdobju vplivajo na občana nagle in pomembne spremembe v načinu življenja in uporabe okolja. Občani vse pogosteje zaidejo v težave, ker se ne znajdejo sredi novih potreb in možnosti. Pri zadovoljevanju svojih potreb in interesov občani večkrat motijo svoje neposredne sosedo ali celo interese širše družbene skupnosti, kateri sami pripadajo.

Ugotavljanje pravkar navedenih primerov je delovna zadolžitev inšpektorjev, ki skušajo v okviru zakonitih predpisov v človeškem in prijaznem stiku z občani urediti posamezne sporne zadeve. Posebno pozornost inšpektorjev zahteva področje trgovine, zdravega okolja, zazidave, prometa in podobno.

Vemo, da svežega mesa v mesnicah primanjkuje, zato se večkrat poslužimo predpakiranega mesa. To meso, tako vabljivo za nakup, pa se pri prodajalcu zaradi nepravilnega hranjenja v hladilniku ali zaradi razstrgane embalaže ali pretečenega roka uporabe rado pokvari. V tem primeru skrbi sanitarni in tudi tržni inšpektor, da prodajalec izloči iz prodaje izdelek vprašljive kvalitete. S tem ščiti navadno neukega občana pred morebitnimi prebavnimi težavami ali celo pranjem želodca.

Znani so primeri, ko imajo gostinski obrati v prodaji vina s primesno samorodnico. V tem primeru nastopi kmetijski ali tržni inšpektor in izloči pijačo iz prometa oziroma jo po predpisih uniči.

Zelo pomembno vprašanje za Vrhnice je preskrba z zdravim pitno vodo. Osebe, ki skrbi za vodo, z velikimi naporji zagotavlja komaj zadostne pogoje za pitno vodo. Sanitarni inšpektor skrbi za redne preglede in preprečuje, da bi

se manj ugodne razmere ne poslabšale.

Pri onasneževanju vodnih virov že preidemo na področje urbanistične, komunalne in vodno-gospodarske inšpekcije. Vrhnice na splošno vedo, da je območje med glavno cesto proti Logatcu, staro Idrijsko cesto in še dalje proti Zaplani posebni vodni rezervat. V primeru nedovoljene gradnje in poselitve območja bi se nepopravljivo poslabšala kvaliteta vode, ki izvira od Staj in Bele do Kožarjevega mostu. Kljub navedenemu pa nekateri ljubitelji narave in samozvani čebelarji gradijo tod vikende in čebelnjake. Po strokovni oceni gradbenega inšpektorja so nekateri čebelnjaki „za eno čebelo in enega trota“. V preteklih letih je zraslo v bližini pasu deloma pa kar v zaščitenem pasu preko 100 vikendov. Vikendi povečujejo motoriziran promet, ki izpušča odpadna olja in druge odpadke, z neurejenimi greznicami pa povečuje onesnaženost talnih vodnih virov. Naloga za ohranitev zdrave pitne vode in okolja je zastavljena tako obsežno, da ji številna strokovna ekipa ne bo kos v letu dni.

Pogosti so tudi primeri, ko občani „na tiho“ prodajo stavbno parcelo v urejenem naselju. Pri tem novi naseljenec zgradi stavbo večkrat celo na črno in jo priključi na obstoječe komunalne naprave

kot je vodovod, elektrika in cesta ter pri tem ne plača komunalnega prispevka Krajevni skupnosti, to je svojim sovaščanom in sosedom. Podobni so primeri, kjer lastniki obrežnih zemljišč pozidajo obrežne zidove, to je škarpe, kar v sredo struge potoka ali vgradijo cevne propuste premajhnih izmer, nakar visoke vode trgajo obrežja, preplavljajo in motijo posest občanov.

Nastete primere inšpektorji rešujejo tako, da zadostijo zakonitim družbenim in krajevnim interesom. Občani morajo pora vnati komunalne prispevke, zgrajene objekte pa z dodatnimi vlaganji preurediti ali pa povrniti v prejšnje stanje.

Večina kršitev in prestopkov inšpektorji rešujejo na licu mesta. Vendar pa je večkrat potrebno stranko ali pričo zaslišati v pisarni, to je v inšpektoratu (pri Črnem orlu). Tu pa uraduje več različnih inšpektorjev v enem samem prostoru, kar izredno slabo vpliva na delovne pogoje in s tem tudi na delovno storilnost. Treba bi bilo inšpektorjem preskrbeti primernejše in uglednejše prostore, kar bi prispevalo k kulturnejšemu postopku do strank in občanov, obenem pa povečalo učinkovitost inšpektorskega dela.

Jože Omerzu

ISKRA—Industrija širokopotrošnih izdelkov
TOZD—Tovarna antenskih naprav Vrhnika
Idrijska c. 42

OBJAVLJA NASLEDNJA
PROSTA DELOVNA MESTA:

- 1. Vodja razvoja**
  - visoka strokovna izobrazba (elektro-šibki tok) s 3-letno prakso
  - višja strokovna izobrazba (elektro-šibki tok) s 5-letno prakso
  - pasivno znanje tujega jezika
- 2. Razvijalec**
  - visoka strokovna izobrazba (elektro-šibki tok) brez prakse
  - višja strokovna izobrazba (elektro-šibki tok) z 2-letno prakso
  - pasivno znanje tujega jezika
- 3. Konstruktor**
  - višja strokovna izobrazba (strojna smer) z 2-letno prakso
  - srednja strokovna izobrazba (strojna smer) z 4-letno prakso
  - pasivno znanje tujega jezika
- 4. Analitik delovnega časa**
  - srednja strokovna izobrazba strojne ali elektro smeri s 4-letno prakso
  - zaželen tečaj za WF sistem
- 5. Elektromehanik**
  - KV delavec s prakso do 3 let
- 6. Delavec(-ka) na montaži**
  - dovršena ali nedovršena osemletka
- 7. Vrtar — čuvaj**
  - moški, starost nad 20 let
  - zaželen tečaj za gasilca

Pismene prijave pošljite na zgornji naslov v 15-tih dneh po objavi.

Boljše storitve

V petek, dne 3.9.1976 so bili slovesno odprti novi poslovni prostori ekspoziture Vrhnika v sestavi podružnice Ljubljana. Slovesnosti so se udeležili predstavniki družbenopolitičnega življenja občine Vrhnika, predstavniki gospodarstva z območja Vrhnike, predstavniki organov upravljanja Ljubljanske banke podružnice Ljubljana in delovne skupnosti podružnice.

Slovesnostni govor ob otvoritvi je imela tovarišica Vida Logar. Orisala je dosednji razvoj poslovanja ekspoziture Vrhnika. Današnja ekspozitura ima že predvojno tradicijo. Čez dve leti bodo delavci ekspoziture praznovali že 70. obletnico hranilne službe na območju Vrhnike. Po številnih reorganizacijah sta občinski skupščini Logatec in Vrhnika leta 1955 ustanovili Komunalno banko za obe občini. Julija 1961 se je tedanja Komunalna banka pripojila Komunalni banki Ljubljana, ki je prevzela dolgoročne posle, v novi enoti ekspoziture pa sta ostala potrošniško kreditiranje in hranilne vloge.

Po letu 1961 se je poslovanje širilo. Tradicija varčevanja je na tem območju zelo čvrsta, saj je ekspozitura ob pripojitvi h Komunalni banki Ljubljana imela na hranilnih vlogah 12 % narodnega dohodka na prebivalca v občini. Z naraščanjem poslov je bilo treba preiti na mehansko obdelavo. V

začetku leta 1972 je bila ekspozitura vključena v elektronsko obdelavo podatkov po masovnih poslih, to je hranilnih vlogah, žiro računih, deviznih računih.

V letih 1974 in 1975 so si delavci te poslovne enote prizadevali da bi kar najbolj uspešno izvedli prenos osebnih dohodkov na hranilne vloge. Danes prenaša osebne dohodke prek te poslovne enote že 22 delovnih organizacij s skupno 2325 delavci. Poslovna enota ima dosedaj zajetih 56 odstotkov delavcev, 34 % delavcev zaposlenih v občini Vrhnika, pa je prenslo osebne dohodke na hranilne vloge v svojih internih bankah.

Da gre v ekspozituri Vrhnika za velik porast prometa, je razvidno iz tega, da je ekspozitura v letu 1971 imela 20 milijonov zbranih sredstev, danes pa je zbranih sredstev prebivalstva že 66 milijonov dinarjev. Ta sredstva so zbrana na 8780 partijah hranilnih vlog, 500 deviznih računih, 873 žiro računih ter 270 depozitih. Vzporedno z zbra-

Ljubljanska banka se je v letošnjem letu preselila iz tesnih prostorov Zdravstvenega doma, skupaj s Službo družbenega Knjigovodstva, v moderne prostore novega bloka.

nimi sredstvi pa vodi ekspozitura še 500 partij potrošniških kreditov v skupnem znesku 6,8 milijonov dinarjev in 7 partij posojil obrtnikov.

Lep in prjeten občutek smo imeli prisotni v tem slovesnem trenutku, še posebno, ko je predsednik izvršilnega odbora Ljubljanske banke podružnice Ljubljana tovariš Jože Vonta slovesno odprl ekspozituro in jo predal v upravljanje delavcem delovne skupnosti. Z novo poslovno enoto smo pridobili 255 m² poslovnih površin, sama poslovna stavba z opremo vred pa je veljala približno 3,2 milijona din. Z novimi modernimi poslovnimi prostori smo dosti pridobili, tako da bomo občanom lahko nudi boljše storitve.

V novembru sta našo občino obiskala tov. Tina Tomlje podpredsednica republiške konference SZDL in tov. Vinko Lapajne predsednik medobčinskega sveta SZDL in se seznanila z organiziranostjo ter delovanjem družbenopolitičnih organizacij. Obiskala sta tudi KS Borovnico.

OSVEŠČANJU IN USPOSABLJANJU PREBIVALSTVA ZA OBRAMBO

Krepitev vloge obrambnovzgojnega tiska

Družbenopolitične in družbene organizacije v Sloveniji so v minulem obdobju na temelju resolucij X. kongresa ZKJ in VII. kongresa ZKS, nove ustave in drugih dokumentov razvile na področju ljudske obrambe sicer dokaj uspešno družbenopolitično dejavnost, toda stanje na tem področju še vedno ni povsem zadovoljivo. Zato je bilo treba na republiškem posvetu o obrambnih pripravah junija 1976 ponovno poudarjati, kako pomembno je to delo za uspešne obrambne priprave in da je treba med drugim tudi v programe rednega usposabljanja vključiti in zagotoviti več idejnopolitičnega dela in marksističnega izobraževanja. To velja za vse strukture prebivalstva, še posebej pa za obrambno usposabljanje in vzgojo rezervnih vojaških starešin, pripadnikov teritorialne obrambe ter milice in mladine.

Pri izvajanju te naloge lahko pomembno vlogo odigra obrambnovzgojni tisk glede na to, da so osnovne oblike obrambnega usposabljanja časovno zelo omejene. Pomembno vlogo pa ima pri tem ta tisk tudi glede splošnega obrambnega usposabljanja, seznanja z novostmi na področju vojaške znanosti, tehnike in taktike pri nas in v drugih državah ter prenašanja izkušenj iz našega NOB in drugih osvobodilnih vojn. Zato je skrb za usklajevanje vsebine tega tiska s potrebami in ustreznimi programi obrambnega usposabljanja ter za njegovo čim smotrnejše in množično vključevanje v obrambno usposabljanje prebivalstva naloga in obveznost vseh družbenih dejavnikov, ki so odgovorni za uspešno izvajanje obrambnih priprav.

Ko govorimo o slovenskem obrambnovzgojnem tisku, mislimo predvsem na TV-15, Obrambo in zaščito in Našo obrambo.

TV-15 je glasilo Zveze združenj borcev NOV Slovenije in Zveze rezervnih vojaških starešin Slovenije, večji del njegove vsebine pa se nanaša na obdelavo in prenašanje tradicij NOB, ki so izredno pomembne tudi za razumevanje in izvajanje koncepta splošne ljudske obrambne vojne.

Obramba in zaščita je revija, ki jo izdaja Zvezni sekretariat za ljudsko obrambo tudi v slovenščini. Poleg osrednjega uredniškega odbora v ZSLO deluje v RSLO še poseben uredniški odbor za slovensko izdajo, ki skrbi med drugim tudi za to, da je v slovenski izdaji čim več aktualnega gradiva z območja SR Slovenije. Revija, ki je na visoki strokovni ravni, obravnava vsa področja obrambnih priprav, zlasti pa civilno zaščito, priprave gospodarstva, državne uprave in družbenih služb itd. Zato bi jo morali prejemati v še večjem številu vse organizacije združenega dela, ustanove, odbori in komisije za ljudsko obrambo in družbeno samozaščito, šole, odbori družbenopolitičnih in družbenih organizacij, družbenopolitične skupnosti itd., skratka vsi organi in posamezniki, ki so organizatorji in

izvajalci obrambnih priprav.

Naša obramba je poljudna obrambnovzgojna revija, ki jo izdajajo Republiški sekretariat za ljudsko obrambo, Republiški odbor Zveze rezervnih vojaških starešin Slovenije, Republiški štab TO, Republiški odbor Zveze združenj borcev NOV Slovenije in Republiški sekretariat za notranje zadeve, s strani Sveta Predsedstva SRS za LO, ko je na seji 30.1.1976 razpravljala tudi o problematiki Naše obrambe, pa je bilo predlagano, naj bi glede na pomen, ki ga ima revija pri obrambnem osveščanju in usposabljanju vsega prebivalstva, postali soustanovitelji še Republiška konferenca SZDL Slovenije, Zveza sindikatov Slovenije, Zveza socialistične mladine Slovenije in poveljstvo Ljubljanskega armadnega območja z namenom, da bi revija ne glede na že dosežene uspehe imela v obrambnem usposabljanju prebivalstva še vidnejše mesto in da bi prodrla v vsako slovensko družino.

Vsebinska revija Naša obramba je tesno usklajena s programi obveznega obrambnega usposabljanja zlasti Zveze rezervnih vojaških starešin ter z ustreznimi programi za pripadnike TO, milice in partizanskih enot. Poleg drugih poučnih prispevkov objavlja tudi teme, ki so sestavni del teh programov in ki jih obvezniki obrambnega usposabljanja individualno proučujejo, tako pridobljeno znanje pa se vsakoletno preverja na izpitih in se v smislu Zakona o vojaški obveznosti tistim, ki ga uspešno položijo, priznava ustrezno število dni za vojaško vajo. Tako je Naša obramba že postala za rezervne vojaške starešine ter pripadnike TO in milice neobhodni učni pripomoček, brez katerega si ni več mogoče zamisliti njihovega idejnopolitičnega izobraževanja in vojaškostrokovnega usposabljanja.

Vsebinska Naša obramba v glavnem ustreza tako potrebam po idejnopolitičnem in splošnovojaškem usposabljanju pripadnikov TO, milice in partizanskih enot, rezervnih vojaških starešin ter starešin štabov in enot CZ in mladine, kakor tudi potrebam po obrambnem osveščanju in usposabljanju ostalega prebivalstva v okviru obrambne vzgoje in je v tem smislu dobila visoko oceno od Sveta Predsedstva SRS za LO, Republiške konference SZDL Slovenije in drugih. Ustanovitelji revije so dne 22.9.1976 na sestanku, na katerem so razpravljali o uresničevanju sklepov republiškega posveta o obrambnih pripravah tudi prek Naše obrambe, sklenili, naj revija vsebuje v prihodnje še več gradiva z idejnopolitično in marksistično tematiko ter s področja izkušenj iz NOB in povojnega boja naše varnostne službe proti notranjim sovražnikom in delovanju tujih obveščevalnih služb.

Izhajajoč iz stališč CK ZKJ ter zvezne in republiške konference SZDL, kakor tudi junjskega republiškega posveta o obrambnih pripravah, kjer je bila še posebej poudarjena vloga idejnopolitičnega

usposabljanja in marksističnega izobraževanja v okviru obrambnega usposabljanja in pouka, naj se vsebina Naše obrambe v naslednjem letu dopolni z rednim in načrtnim objavljanim ter s področja idejnopolitičnega usposabljanja in marksističnega izobraževanja, prav tako pa tudi s poljubnimi prispevki o izkušnjah našega narodnoosvobodilnega boja in o zaščiti naše družbene ureditve pred delovanjem tujih obveščevalnih služb in domačih sovražnikov v povojnem obdobju.

Posebna delovna skupina, sestavljena iz predstavnikov ustanoviteljev ter CK ZKS in RK SZDL bo izbrala teme z idejnopolitičnega in marksističnega področja, ki bodo sodile v njihove programe obveznega obrambnega usposabljanja in ki bodo objavljene tudi v Naši obrambi.

Ustanovitelji bodo še nadalje sodelovali pri financiranju Naše obrambe z ustreznimi dotacijami, toda glede na dejstvo, da Naša obramba prek mnogih člankov in objavljenih tem neposredno izvaja del obveznega obrambnega usposabljanja za pripadnike TO in milice ter rezervne vojaške starešine in da s tem v precejšnji meri razbremenjuje družbenopolitične skupnosti na tem področju, naj Republiški sekretariat za LO v imenu ustanoviteljev in Sveta Predsedstva SRS za LO ter Svet revije Naša obramba pošlje svetom občinskih skupščin za ljudsko obrambo posebno priporočilo, da bi iz sredstev, namenjenih za obrambo usposabljanje in vzgojo, participirali pri naročninah za vse tiste svoje občane, ki so se dolžni v tem smislu usposabljati (predvsem pripadniki TO in milice ter rezervni vojaški starešine). Predlaga naj se, naj bi bila participacija, ki so jo v mnogih občinah uvedli že v letu 1975 in prej, v vseh občinah enotna (100-odstotna udeležba za mladince prostovoljce in 50-odstotna za vse druge obveznike obrambnega usposabljanja).

Naša obramba bo izhajala na 80 ali 96 straneh (sedaj na 64 in 80 straneh), letna naročnina pa bo predvidoma 80 – 100 din.

Zato vas prosimo, če na prvi seji vašega sveta razpravljate tudi o tej zadevi in sprejmete ustrezne sklepe tako glede participacije pri naročninah za vse tiste, ki jim je Naša obramba obvezni učni pripomoček, kakor tudi o ukrepih, ki bi jih bilo treba sprejeti in izvajati, da bi bila Naša obramba v vaši občini razširjena v čim večjem številu izvodov in da bi tako s svojo izpolnjeno vsebino lahko še več prispevala pri idejnopolitičnem in obrambnem usposabljanju vaših občanov.

Predsednik Sveta revije
Naša obramba:
Danijel Lepin

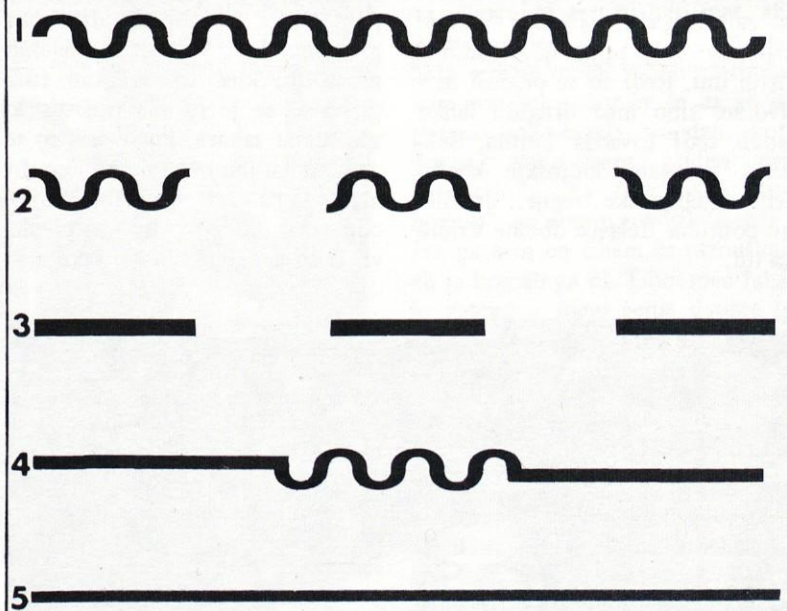
Republiški sekretar za
ljudsko obrambo in
tajnik Sveta Predsedstva
SRS za LO:
Mihael Butara

POSEBNO OBVESTILO

Zvezni sekretar za ljudsko obrambo je predpisal nove za celotno ozemlje SFRJ veljavne, alarmne znake za:

- 1. Nevarnost zračnega napada:**
zavijajoči zvok siren s trajanjem 60 sekund
- 2. Jedrsko – biološko – kemična (RBK) nevarnost:**
zavijajoč zvok siren s presledki v skupnem trajanju 90 sekund (trije zavijajoči zvoki po 20 sekund z dvema presledkoma med zvoki po 15 sekund)
- 3. Požarna nevarnost:**
enakomerni zvok s presledki v skupnem trajanju 90 sekund (trije zvoki po 20 sekund z dvema presledkoma med posameznimi zvoki po 15 sekund)
- 4. Nevarnost naravnih nezgod in drugih hudih nesreč:**
kombinacija enakomernih in zavijajočih znakov v skupnem trajanju 60 sekund (dva enakomerna zvoka po 20 sekund in en zavijajoči zvok med že omenjenima zvokoma po 20 sekund)
- 5. Prenehanje nevarnosti:**
enakomerni zvok v trajanju 60 sekund
- 6. Preiskušanje siren:**
znak, ki je enak znaku za prenehanje nevarnosti, torej enominutni enakomerni zvočni znak. Preiskus siren se opravlja vsako soboto ob 12.00 uri.

GRAFIČNI PRIKAZ ALRMIH ZNAKOV

V skladu s tem se bodo alarmni znaki dajali s sireni, z obvestili preko radiodifuznih in razglasnih postaj, z zvočniki ter z drugimi ustreznimi akustičnimi in elektronskimi sredstvi.

ODDELEK ZA LJUDSKO OBRAMBO

OBVESTILO

Obveščamo vse vojake enot teritorialne obrambe, da bom OŠ TO v letu 1977 kril polovico naročnine za revijo NAŠA OBRAMBA.

To pomeni, da bodo vsi teritorialci prejemali v prvem polletju revijo brezplačno, za drugo polletje pa bodo plačali polovico enoletne naročnine, to je od 40–50 ND.

Vsem, ki bodo prejemali NAŠO OBRAMBO svetujemo, da revijo ne zavračajo, saj je v njej objavljeno veliko prispevkov z vsebino, s katero se morajo pripadniki TO sproti seznanjati.

Vsem tistim tovarišem, ki so v letu 1976. plačali naročnino v celotnem znesku pa se opravičujemo, ker zaradi organizacijsko tehničnih težav OŠ TO ni kril polletne naročnine.

OBČINSKI ŠTAB ZA TERITORIALNO OBRAMBO
VRHNIKA

Srečanje brigadirjev

Letos mineva trideset let, ko se je prvič oglasila brigadirska pesem in ponesla polet mladega rodu širom naše domovine. Trideset let je minilo od takrat, ko so se na rokah pojavili prvi brigadirski žulji, ko so mladi zgrabili za krampe in lopate in se lotili obnove domovine; domovine, ki je bila v prahu in pepelu, žrtev vojne vihare, ki so jo prinesli tuji osvajalci.

Da ta jubilej dostojno proslavimo so se odločili v mnogih krajih naše domovine in tako se je letos zvrstilo lepo število proslav. V petek, 19. novembra, je bila proslava tudi na Vrhniki, v dvorani Cankarjevega doma. Ker v sami Sloveniji ni bilo kakšnih večjih tovrstnih proslav, so se Vrhniki odločili, da čim lepše in čim svečaneje praznujejo ta veliki jubilej. In so ga res! Mladina je povabila nekaj starih brigadirjev in s pomočjo njih in družbeno-političnih organizacij so se že poleti pričele priprave.

Tega dne se je zbralo v Cankarjevem domu stošestdeset brigadirjev in brigadirjev, ki so sodelovali na prvih in kasnejših mladinskih akcijah širom po naši domovini; starih po stažu, toda še vedno mladih po srcu. In ko je zadonela brigadirska pesem, so se oči spet zasvetile, kot v tistih težkih a lepih časih, ko je iz njihovih grl odmeval brigadirski hura in so pod njihovimi rokami in pred njihovimi očmi rastla naselja, stadioni, se gradile ceste in proge in še in še ...

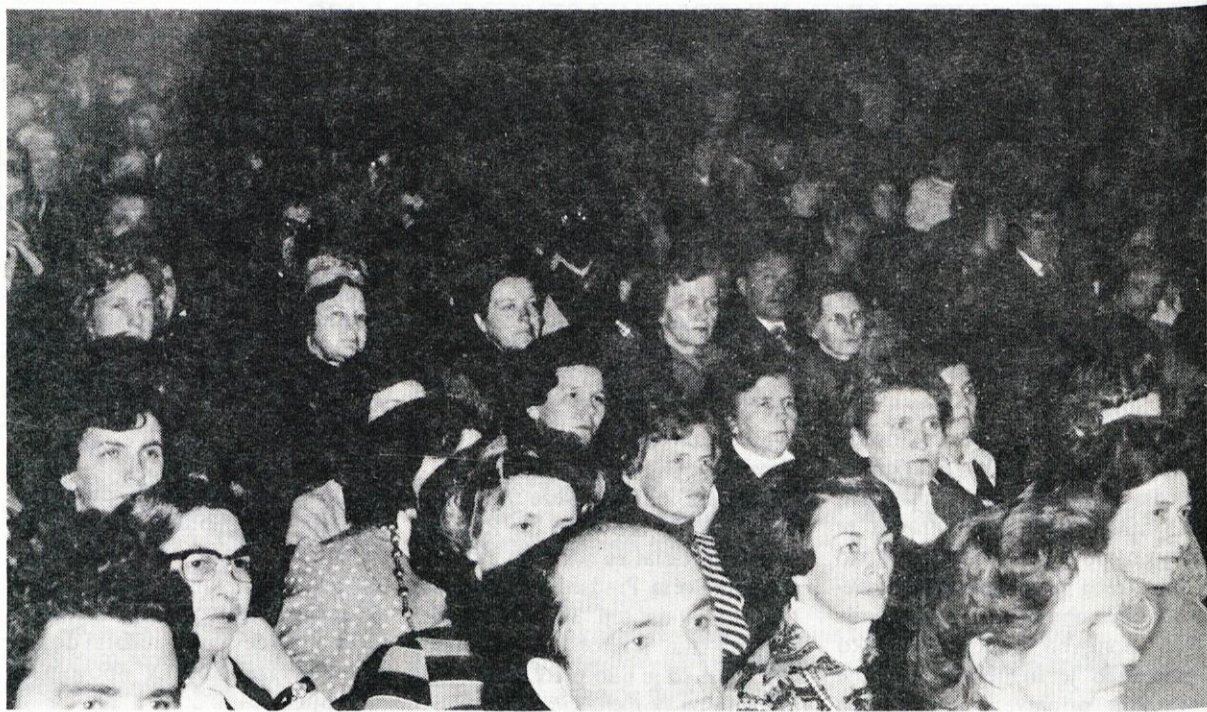
Lepo je obujati spomine in če so spomini tako lepi kot le-ti, jih človek težko, ali nerad obuja sam. Pa so zato brigadirji povabili na svoje slavje še veliko prijateljev mladih iz tistih dni. Radi so se odzvali in v dvorani smo med drugimi lahko videli tudi tovariša Popita, Seligerja, delegate občinskih konferenc Ljubljanske regije, družbeno-politične delavce občine Vrhnika itd.

Tovariš Seliger se je ljubeznivo odzval vabilu in je zbranim v svojem nagovoru orisal prehojeno pot mladinskih brigad, pomen in namen le teh ter zbranim obudil lepe in drage spomine.

Kulturni del programa je izpolnil moški sindikalni pevski zbor IUUV Vrhnika, ki je zapel venec časa in namenu primernih pesmi. Ko je zadonela brigadirska, so poprijeli tudi tisti v dvorani, kar nehote in spontano — iz srca, med posameznimi pesmimi pa so se zvrstili recitatorji.

Ko je izzvenela zadnja pesem, so prizadevni vrhniški mladinci in mladinke podelili zbranim brigadirjem spominska priznanja, diplome in značke. Pohvaliti je treba tiste mladinke in mladince, ki so ta večer vodili proslavo, da so jo vodili lepo in brez vseh spodrslijev. Tudi sama podelitev priznanj, je hitro stekla, čeprav so bila le ta podeljena kar stošestdesetim brigadirjem. Vsak brigadir je poleg priznanj prejel tudi knjigo: „Tri desetletja mladinskih delovnih akcij“.

Po končani proslavi je bila za brigadirje in povabljene goste pogostitev v obratu družbene prehrane IUUV. V okusno urejenih prostorih, kjer so občasno tudi razstave, se je razvila prijetna in sproščena zabava. Pogovorili so se o vsem, kar jim je ležalo na srcu. In nekdo je na vprašanje, kako je bilo, odgovoril: „Lepo je bilo na proslavi, le to je škoda, da kaj takega ni

Dvorana Cankarjevega doma je bila polna, saj se je srečanja udeležilo preko sto brigadirjev, ki so sodelovali v delovnih akcijah širom po naši domovini.

večkrat pri nas na Vrhniki!”

Brigadirji so bili zadovoljni. Zadovoljni in hvaležni tistim, ki so pripravili to prireditev ali kakorkoli sodelovali pri pripravi. Hvaležni tistim, ki so prireditev finačno podprli, posebno velja to za LIKO in IUUV, ki je, poleg finančne pomoči odstopila tudi prostore za pogostitev.

Skupina brigadirjev je naročila: „Želimo se javno zahvaliti vsem, posebno pa tovarišu Pejiću, za katerega menimo, da je za omenjeno prireditev žrtvoval največ in mu ni bilo žal ne časa ne skrbi, samo, da bi prireditev lepo uspela.”

In res je uspela! In to je vsem, ki so se po svojih močeh trudili, najlepše zadoščenje in priznanje.

Vsem, posebno pa še mladim, pa naj bo ta prireditev vzpodbuda za še kakšno podobno prireditev.

Ivan Malavašič.

Na srečanju brigadirjev je sodeloval tudi moški sindikalni pevski zbor IUUV, ki je zapel nekaj pesmi in mnogi udeleženci v dvorani so zapeli skupaj z njimi.

OB JUBILEJU MLADINSKIH DELOVNIH AKCIJ

Radost in ponos nad doseženim

Konec leta 1945 je tovariš Tito v svoji novoletni poslanici namenil mladini tele besede: „Obracam se nate, mladina Jugoslavije, da boš nosilec delovnega navdušenja, da boš vzgled vztrajnosti, požrtvovalnosti pri graditvi naše domovine, kot si bila vzgled v štiriletni borbi za svobodo svoje zemlje, kot si v preteklem 45. letu bila vzor pri delu ob obnovi dežele. Naj ta mladinski žar najde svojega duška v prvi vrsti v ustvarjalnem delu.”

V naši družbi je postal običaj, da v vsakdanjem življenju in delu, posvečenemu boljšemu jutri vseh nas, ne pozabljamo tistih dogodkov v daljini ali pa bližnji preteklosti, ki neposredno pogojujejo materialne in duhovne temelje našega obstoja, našega neprestanega boja za samostojno, svobodno samoupravno socialistično družbo.

Leto, od katerega se poslavljamo, je bilo posvečeno mladini; posvečeno spoštovanju nesebičnega dela mladih, njihovemu prispevku pri graditvi naše skupnosti. Tovariš Tito je ob tem jubileju dejal: „Ko danes proslavljamo 30-letnico mladinskih delovnih akcij, pravzaprav zaznamujemo jubilej šole, ki je po marsičem edinstvena v svetu. To je šola socialističnega vzgajanja mladine, šola bratstva in enotnosti, šola tovarištva in prijateljstva. Vse te vrednote globoko prežemajo našo mladino, potrebno pa je, da se ves

čas izpričujejo in še naprej razvijajo, da se v dejanjih potrjujejo prednost in ljubezen mladih do svoje socialistične domovine. Obiskoval sem delovne akcije in se srečal z mladimi graditelji in vem, kolikšen je bil ta prispevek, ne samo k izgradnji naše dežele, marveč tudi k krepitvi enotnosti jugoslovanske socialistične skupnosti.

Ko proslavljamo ta jubilej, moramo izreči priznanje stotinam tisočev udeležencev dosedanjih delovnih akcij, ki so svoje udarništvo in požrtvovanje, nekateri pa tudi življenja, vzdali v proge, ceste, hidrocentrale in številne druge objekte širom po naši deželi. Zmerom sem poudarjal, da je bilo njihovo prizadevanje dostojno odrekovanja in žrtve, ki so jih prinašali borci naše narodnoosvobodilne vojne in da je predstavljalo najlepše nadaljevanje revolucionarnih tradicij. Delovne akcije, na katerih so

sodelovali tudi ljudje iz številnih drugih dežel, ki jim ob tej priložnosti ravno tako izrekam zahvalo, so bile tudi velike manifestacije mednarodne solidarnosti mladine in njenega prijateljstva.”

Leta 1945, ko so si naši narodi po štirih krvavih letih izbojevali svobodo, je bila naša domovina eno samo pogorišče, sama ruševina in naši jugoslovanski narodi so stali pred tisoči navidez nerešljivih težav. V pogojih revščine, siromaštva in pomanjkanja pa so razpolagali z enim samim bogastvom — imeli so delovnega človeka in delovno mladino, ki je hodila po sledih borcev NOB in ni poznala težav, katerih ne bi mogla premostiti. Obnovitev porušenega in graditev nove domovine sta bili pogoj za napredek celotne naše družbe, edini način v premagovanju zgodovinske dediščine — zaostalosti. Graditev nove družbe, v kateri ne bosta ne „frak” in ne „tolar” vladala našim ljudem, je bila eden od temeljnih ciljev, že osvobodilnega boja in ljudske revolucije in se je z nezmanjšano močjo nadaljevala tudi po vojni.

Mladina Jugoslavije, obogatena z izkušnjami delovnih akcij med NOB in neposredno po osvo-

Zbrani brigadirji so prejeli spominska priznanja, diplome in značke.

O KNJIGI NAŠEGA ROJAKA

„PRVI BORCI“

Vrhniški rojak, tovariš Franc Bekš, je v naše uredništvo poslal svoje delo „Prvi borci“. Knjiga je izšla letos pri Založbi Borec v Ljubljani. V njej avtor, ki se je rodil kot kmečki otrok na Drenovem griču in se izučil obrti na Vrhniki ter odšel nato za zaslužkom v številna naša industrijska središča, opisuje dogodke iz svojih otroških let, pa vse do konca 2. svetovne vojne, ki jo je doživel na Koroškem v železarni Guštanj, danes železarna Ravne na Koroškem.

Avtorjevi spomini na tisti čas so pomembni zlasti zato, ker v tej knjigi opisuje pot, ki jo je moral prehoditi napredno misleči človek v času pred in med 2. svetovno vojno. Na eni strani je bila ta pot skrb za vsakdanji kruh, za zaslužek, nasproti tej pa spoznanje, da takratni družbeni red ne more zagotoviti dela in svobodnega življenja. In ta napredna misel, ki je bila preganjana povsod, se je prebijala v delavskih vrstah počasi, a vseeno odločno, ni je bilo moč ustaviti, ne zatreti, čeprav so njene razširjevalce zapirali, preganjali in mučili.

O vsem tem govore spomini našega rojaka, tovariša Franca Bekša, nevsiljivo; v lepem domačem jeziku, z enostavno povedano mislijo. Za slehernega izmed nas pa so pomemben nauk iz preteklosti, nauk za sedanjost in prihodnost, še posebej nauk za mlado generacijo.

Objavljamo kratek odlomek iz tega dela, ki govori o pisateljevih najmlajših letih...

Tista leta, ko sem hodil v prve razrede osnovne šole na Drenovem griču, so mimo naše samotne kmetije hodili tihotapci. Iz Ljubljane do Drenovega griča so se pripeljali z večernim vlakom in nato odšli peš skozi gozdove in mimo vasi Žazar ter Smrečje proti državni meji z Italijo. Čeznjo so nosili predvsem tobak in cigarete, domov pa svilo, riž in južno sadje. Včasih so vodili s seboj tudi konje. Bili so povečini mladi ljudje, a ker jih pri nas nismo poznali, smo se jih v začetku bali. Kmalu pa smo ugotovili, da so to prijazni in dobri ljudje in smo se celo spoprijateljili z njimi. Na našem kozolcu so potem večkrat prespali, utrujeni od dolge hoje in težkega tovara. Nas otroke, posebo pa mene, so imeli zelo radi in so nam dajali južno sadje. Ob večerih smo skupah sedeli na vrtu in pripovedovali so nam zanimive dogodivljaje iz svojega nevarnega tihotapskega življenja. Te zgodbe so bile napete in zabav-

ne. Seveda so večkrat pretiravali, posebno ko so zatrjevali, da se žandarjev ne bojijo. Čemu se pa potem skrivate in hodite le po gozdovih? sem pomislil, pa se jim nisem upal ugovarjati. Takrat nisem mogel razumeti, zakaj jih žandarji in financarji tako preganjajo in celo streljajo nanje. Tihotapci so mi govorili, da našim zaslužnjem bratom v Italiji prodajajo cenejši tobak, kot je v Italiji. Torej pomagajo našim bratom, o katerih nas v šoli učijo, da trpijo pod Italijo, naši žandarji jih pa zato preganjajo. zaradi tega sem zasovrašil žandarje in sem bil jezen na učiteljevo, ki jim je rekla gospodje orožniki. Nekoč sem ji povedal, da sem jezen na orožnike. Ker je hotela vedeti zakaj, sem ji rekel, da zato, ker streljajo na tihotapce. Takoj ji je bila jasno, da se le-ti pri nas skrivajo. Bila je k sreči razumna ženska in me je le opozorila, naj bom tiho. Odslej sem bil bolj previden.

boditvi, je spremenila našo deželo v delovno mravljishče; z gradnjo 92 km dolge proge Brčko-Banoviči, ki je bila končana prej kot v šestih mesecih in katero je gradilo 62.268 brigadirjev, se je pričela prava ofenziva delovnih akcij. Sledi 242 km dolga proga Šamac-Sarajevo, na kateri je sodelovalo 217.234 mladih, proge Nikšić-Titograd in Doboj-Banja Luka, graditev Novega Beograda, avtocesta Bratstva in enotnosti, obnova proge Otovec-Bubnjarci in še in še bi lahko naštevali zvezne, republiške in lokalne akcije, kjer so nastajale nove proge, ceste, mesta, rastli zadružni domovi in številni drugi objekti.

Tudi mladina naše občine je prispevala velik delež na mnogih delovskih mladinskih brigad. V prvih mesecih po osvoboditvi so se vsak dan proti Borovnici vile kolone mladih, ki so čistile ruševine viadukta, nato pa so se vrhniški brigadirji srečevali na progi Brčko-Banoviči, na delovskih v Bosni, pri izgradnji Nove Gorice.

Odnos do dela, tovarštvo in prijateljstvo, ljubezen do domovine, bratstvo in enotnost, želje po znanju in ustvarjalnosti, so vrednote, ki se na delovnih akcijah

prežemale tisoče mladih in katere so ti sejali med milijone in le tako so se lahko v tako kratkem času uresničila dela na gospodarskem, političnem, kulturnem, socialnem in na drugih področjih življenja, za katera so mnogi narodi potrebovali stoletja. In kot je ob zaključku svojega govora, ob 30-letnici MDB na Vrhniki, dejal tovariš Drago Seliger, nam vse to krepi upravičeno samozavest, obdajata nas radost in ponos nad doseženim. Prav to pa nas tudi obvezuje, da se misli in hotenja mladih, ki so polna najplemenitejših lastnosti, kot so želje po novem, lepem, ustvarjalnem, želje po prijateljstvu in sodelovanju, žrtvovanje v dobro skupnosti, čut za poštenost in proti izkoriščanju in še vrsta drugih, spojene z izkušnjami starejših generacij pri nadaljni graditvi naše družbene skupnosti. Čas katerega živimo prav gotovo nikomur ne dovoli uspravati se. Kot je bila v preteklosti osvoboditev in kasneje obnova domovine delo naših lastnih rok, tako je tudi naša samostojna pot graditve samoupravne socialistične skupnosti edino mogoča z našimi lastnimi silami."

T.H.

Nekaj let pozneje sem v šolskih počitnicah pomagal tihotapcem. Vzel sem košaro za nabiranje gob in vanjo dal nekaj svežih jurčkov. S to košaro v roki sem potem hodil skozi gozdove v primerni razdalji pred njimi, videti je bilo kot da nabiram gobe, v resnici pa sem pazil, če je pot varna, če kje v zasedi ne tičijo žandarji. Tako sem šel s tihotapci skoraj do meje in od daleč opazoval, ko so se plazili na italijansko stran. Ko sem videl, da so srečno prišli čez mejo, sem se vrnil domov. Tako sem služil nekaj denarja za šolske zvezke in knjige in na ta prvi zasluženi denar sem bil hudo ponosen.

V šoli smo imeli kaplana, ki nas je učil verouk in je zbiral denar za „zamorčke“, kot smo takrat rekli. Čeprav smo imeli skoraj vsi učenci bolj revne starše, smo prinašali dinarje za te uboge otroke v daljni Afriki. Nekoč pa me je neki starejši tihotapec, za Jaka so ga klicali, vprašal, kaj si bom kupil za dinar, ki mi ga je dal. Rekel sem mu, da ga bom dal v šoli katehetu za „zamorčke“. Pa se je razhudil. „Kaj, za „zamorčke“ daješ denar? Ta denar ne gre za uboge otroke v Afriki. S tem denarjem, ki ga težko žrtvujete revni otroci za „zamorčke“, podpirate že itak bogato cerkveno organizacijo. Po svetu se cerkve lesketajo v zlatu. Visoka cerkvena gospoda živi v razkošju. Zakaj oni ne dajo vsaj en del svojega bogastva za reveže v Afriki in drugod po svetu. Misijonarji učijo

uboge, zaostale, izkoriščane in zatirane narode samo pokorščine. Učijo jih, naj voljno prenašajo svojo bedo in izkoriščanje, ker tako hoče bog. Ne misijonarje, ampak revolucionarje je treba poslati v te zaostale kraje. Revolucionarje, da bi tam organizirali upor proti bogatašem, ki izkoriščajo te uboge narode."

Moja mati ga je gledala vsa začudena in hudo užaljena, kajti takih besed še ni slišala. Čudila se je, da je tako miten in dober človek, kot je bil Jaka, tako govoril. „Jaka, ti si brezbožneš,“ je z nejevoljo rekla.

Potem se je Jaka počasi umiril in pripriljivo nadaljeval. „Nisem hudoben človek. Rad bi pomagal vsakemu revežu, če bi mogel. Med tihotapce sem šel, da bi več zaslužil, ker imam doma veliko družino in bolne starše. Verem pa nisem in zato ne hodim v cerkev. Štiri leta sem bil v vojni in sem videl toliko strahot in trpljenja, da ne morem več verjeti, da je bog. Bog kaj takega ne bi dopustil, saj vera vendar uči, da je bog dober in pravičen. Nikogar pa ne sovražim in ne preziram, če je pošten in veran. Žal pa je ravno med verniki precej hodobnih ljudi."

Jaka je dal meni in sestram nekaj pomaranč, materi pa je podal roko in rekel: „Najbrž ne bom smel več pod vašo streho. Ne zamerim vam, saj ste dobri ljudje. Otroke pa imam še posebno rad."

Odšel je, meni je bilo hudo in sem rekel za njim. Rekel sem mu, da naj vendar še kaj pride. Odvrnil mi je, da ne sme več k nam, ker je povedal, da ne veruje v boga, moja mama pa je zelo verna.

Jako sem ohranil v lepem spominu, zlasti pa njegovih besed, da boga ni, nisem nikdar več pozabil.

„Jaka je grd in neumen človek, ker pravi, da ni boga,“ mi je rekla mati, ko je Jaka odšel. „Navaden tihotapec je to in nič ne ve, kaj govori. Duhovniki pa so izobraženi in vedo, da je bog v nebesih. Pozabi, kar je rekel Jaka. Lepo v cerkev boš hodil in učil se boš verouk, da boš dober kristjan."

V cerkev sem moral hoditi redno, ob vsakem vremenu. Pozimi me je večkrat močno zeblo. Prosil sem mater, da ne bi šel v cerkev, pa ni nič pomagalo. „Vsak veren kristjan mora vsaj ob nedeljah v cerkev,“ mi je odločno rekla.

V farni cerkvi na Vrhniki se je dekan Janez Kete le počasi obračal pred oltarjem. Seveda, on je bil pozimi v hudem mrazu toplo oblečen in ga ni zeblo. Jaz in še mnogi drugi slabo oblečeni otroci pa smo trepetali od mraza in težko čakali, da je bilo maše konec. Dekan je pridigal, kako je bog neskončno dober in pravičen in da smo vsi ljudje otroci božji. Gledal sem po cerkvi in videl, da so nekateri ljudje dobro oblečeni, celo v drage kožuhe, drugi pa se tresejo od mraza. kako to, da so nekateri božji otroci tako revni, drugi pa tako bogati, sem razmišljal in se spomnil na Jakove besede, da boga ni.

V šoli sem moral znati Zgodbe svetega pisma in katekizem skoraj na pamet. Materi ni bilo mar, ali znam računati ali ne, le za kateheta sem se moral vedno učiti, da sem prinesel podobice in da jih je potem ona kazala sosedom kot dokaz, kako sem priden pri „gospodu“. „Ta fant bo še duhovnik“, so potem govorile sosede. Jaz pa sem na tihem že razmišljal ali je bog ali ga ni. Tihotapec Jaka je zasejal v meni seme dvoma o vsem tistem, kar sta me učili mati in duhovščina.

Nekega jesenskega večera sem ves premražen prignal kravi s paše. Po večerji je rekla mati: „Jutri je praznik in zato bomo nocoj molili vse tri rožne vence. Ti, France, boš molil naprej.“ Vsi smo poklekili kot vsak večer pri molitvi. Jaz sem molil rožni venec. Bil pa sem utrujen in zaspan in premagal me je spanec. „... ki je za nas križan bil, ki je za nas kri...“ sem molil in zaspal. Mati me je udarila in moral bi moliti naprej. Jaz pa sem se uporno usedel in sem med jokom planil: „Mama, zakaj pri nas toliko molimo, drugod manj, pa imajo več, bog nam ničesar ne da."

Mati je razburjena planila pokonci in me neusmiljeno pretepla. „Ti si brezbožneš kot Jaka, ampak jaz te bom že vzgojila v vernega kristjana.“ Dolgo v noč sem moral klečati in moliti naglas. Zjutraj pa me je peljala k spovedi. „Spovedati se moraš za tisto, kar si sinoči rekel, ker to je velik greh,“ mi je rekla in me peljala k spovednici približno tako, kot da pelje žival v klavnico. Pri spovedi nisem povedal, kaj sem prejšnji večer rekel, ker sem bil trdno prepričan, da bog, če obstoja, za nas res ni dober. Pa ne samo bog, tudi moja mati zame in za mojo sestro večkrat ni bila dobra.

Letos je praznoval 70. jubilej naš pisatelj Karel Grabeljšek – Gaber. Čestitkam in željam ob njegovem prazniku, čeprav malo pozno, se pridružuje tudi uredništvo Našega časopisa

Naši pionirji – udeleženci 9. zbor jugoslovanskih pionirjev junija letos

MOJO OČKA JE KOVAČ

Moj očka ima doma kovačijo. Hodi pa tudi v službo. Ko pride domov, ga vedno čaka delo. Najprej se preobleče in poje, potem pa gre v kovačnico in zakuri ogenj. Vanj nato položi podkev. Ko je žareča, jo pomeri konju. Potem je še malo obdelal s kladivom, da lepo pristaja na kopito. Ko je čisto žareča, jo prime s kleščami in da v vodo. Mrzlo nato pribije konju na nogo.

Povem vam, da je zanimivo gledati kovača pri njegovem opravilu. Kdor ne verjame, lahko pride k nam in se prepriča!

Toni Juvančič
3.a – OŠ BOROVNICA

TELOVADNICA RASTE

Že precej časa je minilo odkar so se na Vrhniki začeli pogovarjati o novi, večji in moderni telovadnici. Tudi prostor, kjer naj bo stala je bil že določen. Nova stavba bo na severni strani šole in bo po hodniku prehod iz sedanjih šolskih prostorov v telovadnico.

Gradbena dela je prevzelo podjetje „Igrad“. Vse leto so delali temelje novi stavbi. Precej dela in gradbenega materiala so morali vložiti v mehka tla. Prišla je jesen in od tal se že dviga močno kovinsko ogrodje nove telovadnice. Gradbena dela sedaj hitro napredujejo in če bo vreme naklonjeno, bo delo končano do dneva mladosti prihodnje pomladi.

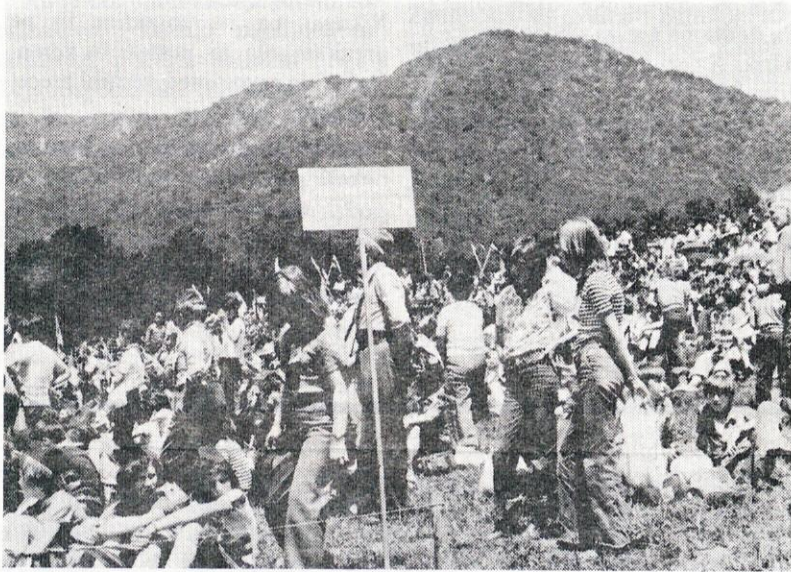
Vsi so že veselimo novih telovadnih prostorov. Ob otvoritvi bo prav gotovo zelo slovesno in lepo.

Andrej Dobrovoljc
3.b. – OŠ IVAN CANKAR

POMOČ OSTARELI ŽENI

Prijateljica in jaz pomagava stari ženi, ki težko hodi. Obiskujeva jo dvakrat na teden in ostajava pri njej eno uro, včasih pa tudi dlje. Vedno kadar prideva, naju je zelo vesela.

Največkrat pošlje eno nakupovat v trgovino, druga pa jo med tem kratkočasi. Pred hišo ima majhen vrt. V njej rastejo rože in zelenjava. Večkrat ga pleveva. Med

JAPONSKA PRAVLJICA

Na Japonskem, v deželi rož in sonca, je živela deklica, ki ji je bilo ime Krizantema. Bil jo je sam smeh in dobrot. Nadvse je ljubila svojo mamico. Toda kmalu je ugasnil smehljaj na njenem obrazu, ker je njena mamica nenadoma zbolela. Krizantema je dan in noč bedela pri njeni postelji in ji stregla. Ves njen trud pa je bil zaman ker je njena mamica kmalu umrla. Mamine oči se niso več odprle, njena ušesa so ostala gluha. Deklico so odpeljali iz sobe ter mamico pokopali. Vso dolgo noč je Krizantema prejočala. Drugo jutro je šla na mamini grob. Bil je pust in prazen, niti ene cvetke ni bilo na njem. Želela je, da bi imela vsaj malo cvetlico, da bi z njo okrasila mamin grob. Šla je iskat cvetje v vrtove, na polja, v gozdove, vse je pretaknila, pogledala je med grmovjem, med travo in med drevjem. Iskala je zaman. Bila je hladna jesen. Z dreves je padalo suho listje na travo, ki je bila ožgana od mrzlih vetrov. Mrzel veter je zapel svojo pesem skozi puščobne kraje. Težki sivi oblaki so pokrili nebo in začelo je pršiti. Žalostna, ker ni našla nobene cvetlice, se je Krizantema vrnila na pokopališče. Vsa obupana je govorila: „Mamica, nimam niti ene cvetke, da bi jo položila k tebi. O, da bi postala sama lahko cvetka in bi krasila tvoj grob.“ Zgrudila se je na vlažno zemljo in dolgo jokala. In glej, kaj se je zgodilo! Na maminem grobu so pognale čudovite cvetke in pokrile ves mamin grob. Zrastle so iz lepega obraza deklice, iz njenih mehkih las in njene pisane obleke. Tako so zrastle krizanteme, te lepe jesenske rože.

godpodinjskimi deli pa pomagava pomiti in pospraviti posodo. Ženici pomaga tudi znanec, ki ji naseka drva in ji pospravi po kleti. Dolgčas si preganja s kvačkanjem. Ko jo s prijateljico obišče, odloži ročno delo in nama pove, kaj naj bi delali. Včasih nama pripoveduje svoja doživljaja. Veliko se pogovarjamo o sedanjosti.

Mislím, da je ženica z nama zadovoljna. Tudi midve radi prihajava k njej. Lepo je, če pomagaa človeku in ga s tem razveseliš.

Tatjana Juvančič in
Joži Stražišar
6.a. – OŠ BOROVNICA

NOVINARSKI KROŽEK

Hodim k novinarskemu krožku v Borovnici. Tam pišemo spise in rišemo rizbe. Mnogo spisov je tudi objavljenih. Novinarski krožek imamo vsak torek. Ko spise napišemo, jih moramo tudi popraviti. Krožek vodi tovarišica Dretnikova. Letos je v tem krožku mnogo učencev. Vsi radi pišemo. Kadar je moj spis objavljen v časopisu, sem zelo vesela.

Renata Svete
4.b – OŠ BOROVNICA

Zbor pionirjev Jugoslavije

Kazalo je, da bo res lep dan kajti nebo je bilo jasno in tudi sonce je že vzšlo, ko smo se v soboto, 19. junija, z avtobusom odpeljali do Ljubljane, nato pa dalje proti Ribnici. Tu so nas ribniški pionirji pristrčno sprejeli. Skupaj z vodičem smo si ogledali to staro mesto. Preden smo zapustili prijazne gostitelje, so nas ti še pogostili. Kmalu smo se znašli v neskončni kači avtobusov, ki so bili namenjeni v vas Faro, kjer je bil 9. zbor jugoslovanskih pionirjev. Zbor je bil zaključni del veličastnega Pohoda pionirjev na osvobodeno ozemlje 1942., ki se je začel že v Brestanici. Na poti od Brestanice do vasi Fara je sodelovalo nad 50 000 pionirjev, mladincev, pripadnikov teritorialnih enot in Zveze rezervnih vojaških starešin.

Na prireditvi je sodeloval pevski

zbor, godba na pihala, poslušali pa smo tudi slavnostni govor. Program je povezoval Tomaž Trček. Med programom smo naenkrat zaslišali pokanje pušk in res se je v naši neposredni bližini vnel boj. Sovražniku je napad sprva uspeval, a se je moral kmalu pričeti umikati.

Ko je bilo boja konec in je tudi sonce že bilo visoko, smo se postavili v vrsto za pasulj, potem pa smo odšli v vas Faro, kjer so bili po hišah razni napisi tako kot med NOB. Mnogi smo sklepali številna nova prijateljstva in kar prehitro je prišel čas odhoda.

Ob tej priliki se zahvaljujem vrhniški organizaciji ZZB NOV, ki nam je omogočila udeležbo na tem zboru in bila obenem za nas tudi prijeten izlet.

Judita Gabrovšek

8.b. – OSNOVNA ŠOLA J. MRAK

ENAJSTA ŠOLA nagrajena

V Mariboru se je 21. novembra končalo samo srečanje pionirjev dopisnikov, ki je potekalo pod pokroviteljstvom ČGP Mariborski tisk, TOZD Večer. Zbralo se je več kot dvesto mladih dopisnikov in preko sto njihovih mentorjev. Tega srečanja se je udeležilo tudi šest pionirjev Osnovne šole Ivan Cankar s svojim mentorjem, tovarišico Magdo Ogo-relec.

Po prihodu v mariborsko osnovno šolo Franc Rozman–Stane se nas udeležence seznanili s programom tridnevnega bivanja v Mariboru, nato pa smo odšli k našim gostiteljem. Ti so nas zelo pristrčno sprejeli in se trudili, da bi se pri njih pijetno počutili in kmalu smo postali dobri prijatelji. V prostih popoldanskih urah smo si ogledali zanimivo mesto ob Dravi, ki nam je bilo vsem zelo všeč. Le škoda, da sta nas motila dež in mraz.

Naslednji dan smo si z velikim zanimanjem ogledali tiskarno podjetja Mariborski tisk, kjer tiskajo Večer in druga glasila. Zanimivo je bilo spremljati proces, kako nastaja časopis. Delo v tiskarni zahteva precej truda in natančnosti. Temu delu pa veliko pripomorejo moderni stroji, ki vsak dan natisnejo 55000 izvodov Večera.

Popoldan smo se udeležili pogovora z uredniki časopisov, ki delajo in pišejo za mlade. Tu smo načrtovali delo za prihodnje leto in se pogovorili s tem, kaj je v mladinskih rubrikah za mlade dobrega in predvsem o tem, kaj v njih pogrešamo. Marsikaj zanimivega in novega smo izvedli tudi o novinarskem poklicu, ki je pri nas zelo iskan.

V pionirski knjižnici je bila razstava pionirskih šolskih glasil. Posebna komisija je pregledala 145 glasil in jih pet med njimi nagradila. Dve glasili sta dobili nagrado za likovno opremo. Naše glasilo „ENAJSTA ŠOLA“, ki je izšlo ob 100-letnici rojstva Ivana Cankarja in je bilo v celoti posvečeno njegovemu spominu, je bilo nagrajeno za tematsko izvirne in duhovite teme. Svečana podelitev nagrad je bila v nedeljo dopoldne v Unionski dvorani. Veseli smo tega priznanja, saj nam to pomeni plačilo za ves trud in vzpodbudo za nadaljnje delo!

MARJAN GEOHELLI in
BOJAN CANKAR
OŠ IVAN CANKAR

JEŽ

Jež, jež, kam pa greš?
Nič ne rečeš, samo greš,
Igle nosiš, nič ne šivaš,
po gozdovih nam se skrivaš.
Vsi bojimo se, kričimo
k mamicam hitimo.
Jež, jež, pridi k nam,
jaz te rad imam!

Janko Žoš 3.r.
Podružnična šola Log

Ponudbe pošljite na naslov: UO ŠD Partizan, Vrhnika

NAŠA BRALKA O DELU „KMETJE BREZ ZEMLJE“

Letos nam je Kmečka knjižna zbirka zopet pripravila dve odlični povesti: Sivčevo „Klic domače zmelje“, ki jo lahko beremo tudi kot podlistek v Kmečkem glasu in pa delo Minke Krvine „Kmetje brez zemlje“. To knjigo sem ravnokar prebrala in lahko še polna vtisov napišem nekaj misli o njej.

Knjiga je res malce dražja, a je tudi debelejša, vendar pa to ni važno. Važno je to, da je zgodba napisana tako doživeto, da bralca takoj pritegne in jo napeto spremlja vse do zadnje strani. Bralca lahko takoj začuti, da zgodba ni izmišljena ampak da pisateljica opisuje resnične dogodke. Upam, da ne bo nič hudega, če povem, da je v tem delu opisana usoda pisateljice same in njenih staršev. Glavna junakinja Katka je pisateljica sama, v liku staršev pa je pisateljica postavila njim in vsem njim podobnim, nesmrten spomenik.

Po mojem mnenju je knjiga vredna, da jo prebere vsak, ki mu je pri srcu lepa, domača beseda. Ker je pred vrati zima in prihaja z njo tudi za kmete več prostega časa, se zimo v teh dneh po naših domačih pisateljih, ki nam tudi v tej zbirki ponujajo številna svoja kvalitetna dela.

Julka Fortuna

Obe fotografiji sta nastali med nastopom mladih iz Verda, ki so na zanimiv in izredno uspešen način uspeli preplesti slovensko narodno pesem in Cankarjevo besedo, v dvorani TVD Partizan v Borovnici. Poleg ostalih je tudi ta prireditev sodila v program kulturnega tedna Komunisti, ki so ga mladi izvajalci pričeli z isto prireditvijo v Domu počitka in ga nato ponovili v skoraj vseh krajevnih skupnostih.

V Borovnici so bili s to predstavo kar dvakrat. Prvič, to je bilo 7. novembra, se je malce zataknilo pri obveščanju in bili smo prepričani, da je to glavni vzrok, da je tisto soboto v dvorani sedelo ravno toliko gledalcev kot je bilo izvajalcev.

Drugič, 11. decembra, pa so plakati viseli v Borovnici cel teden in ta predstava je bila namenjena še zlasti zaposlenim v Liku – Tovarni vrat v Borovnici. Toda situacija je bila zelo podobna kot prvič v novembru, le da je to pot v dvorani sedelo polno šoloobveznih otrok, ki so pravzaprav „rešili“ Borovničane, za katere smo še do nedavnega trdili, da so „kulture žejni“, še zlasti kadar gre za našo domačo pesem in besedo!

T.H.

NA KRATKO O KULTURI V NAŠI OBČINI

Smo kulturo že dovolj približali občanu?

V času, ko veliko govorimo o kulturi, o kulturi nasploh, pa o tistih neposrednih kulturnih dobrinah, ki jih naš delovni človek potrebuje in katere so mu na razpolago – o tem je bilo veliko govora na javni tribuni o kulturi in v razgovoru z našim pisateljem Karlom Grabeljškom v kulturnem tednu Komunisti – je prav, da vsaj površno nanizamo pregled najpomembnejših kulturnih prireditev v naši občini v letošnjem letu, saj vemo, da o vseh podrobno pisati je nemogoče.

Vrhnika je znana po bogati kulturni tradiciji, ki se je odražala v delu dramskih skupin, pevskih zborov, folklornih skupin, godbe itd. Nekako v času, ko se je pojavila televizija, pa je delo teh skupin začelo pojemati. Morda zaradi utrujenosti mentorjev, prav gotovo pa je bil vzrok pomanjkanje finančnih sredstev, saj je bil v občinskem proračunu le majhen znesek namenjen kulturi.

Z ustanovitvijo Kulturne skupnosti so se izboljšali materialni pogoji za kulturne dejavnosti, a amaterske skupine, ki so še delovale, so bile redke. Tako je bila Kulturna skupnost „general brez armade“, kot je pogosto dejal tovariš Ogorelec, takratni predsednik Kulturne skupnosti. Ker je od občinske ZKPO ostal aktiven le še predsednik, se je Kulturna skupnost morala orientirati zlasti v gostovalno kulturno dejavnost in z predstavami poklicnih gledališč skušala zbuditi zanimanje za kulturno življenje.

Brez domače amaterske kulturne dejavnosti kulture ni moč približati delovnemu človeku; zato je bil najvažnejši cilj v programu za letošnje leto narediti prelomnico v dosedanjem kulturnem življenju – treba ga je popestriti in obogatiti z amaterizmom. To so potrdile tudi novonastajajoče skupine, sestavljene zlasti iz mladih članov, željnih aktivnega kulturnega delovanja. Pravilnost takšne programske politike so v letošnjem letu potrdile številne prireditve. Začele so se ob obletnici Cankarjeve smrti, 11. decembra. Pisatelja, pesnika, dramatika in socialista, ki je stal sredi takratnega življenja, je na začetku predstavil pisatelj Karel Grabeljšek.

V nadaljevanju pa je novo organizirana mladinska dramska skupina pod dramaturškim vodstvom

Pisatelj Karel Grabeljšek med pogovorom z občani v katerem je odgovarjal na številna vprašanja o svojem delu, o pisateljevem odnosu do kulture in še zlasti do knjige

Jožeta Rodeta in v režiji Jožeta Voznyja predstavila recital „V areni življenja sem stal“. Skupina je delala v izredno težkih pogojih – v mrzli dvorani, v poznih večernih urah, a je vseeno dosegla izreden uspeh, saj se je lahko vsak, ki si je predstavo ogledal, v to sam prepričal. Recital so z uspehom ponovili še v januarju in aprilu na Naši besedi '76. Gostovali so v Borovnici, v Šentjakobskem gledališču, dvakrat v Mestnem gledališču (na matineji in na proslavi), v delovni organizaciji ŽITO ter na srečanju mladih skupin v Celju, kjer so dosegli prvo mesto med recitali.

Pomembna kulturna akcija mladine je prav gotovo Naša beseda 76, na kateri je sodelovalo kar sedem dramskih skupin: iz Brezovice pri Borovnici, OŠ Ivana Cankarja, dve skupini iz Stare Vrhnike (dramska in lutkovna) in prav tako dve skupini iz Vrhnike.

Posebno pohvalo v naši kulturni dejavnosti nedvomno zasluži tudi pevski zbor Mladi iz Verda, ki ga vodi tovariš Janez Drašler. Fantje so v kratkem času dosegli izredno kvaliteto. Da jim slovenska pesem veliko pomeni so pokazali tudi s tem, da so pripravljeni sodelovati vedno, kadarkoli so povabljeni. Ne smemo pa pozabiti tudi na vrhniško godbo, ki je prirejala koncerte po vaseh in sodelovala na vseh manifestacijah v občini in pa na pevski zbor IUUV in LIKA, ki imata največ zaslug, da je zborovsko petje postalo v naši občini tako priljubljeno, kar potrjuje tudi velika udeležba na samostojnih koncertih.

V začetku junija smo imeli priliko ogledati si vrhunske dosežke slovenske amaterske gledališke

Da bodo naši občani kar najbolje obveščeni o vseh pomembnih kulturnih dogodkih, nameravamo v prihodnjem letu v vsaki številki Našega časopisa posvetiti eno stran kulturi.

dejavnosti, saj je Vrhnika gostila deset skupin: iz Raven, Mežice, Medvoda, Kranja, Trsta, Trnovelj, Kamnice, Limbuša in Horjula. V tednu smo videli šest predstav za odrasle in štiri mladinske. Vsi, ki so si predstave ogledali so bili presenečeni nad uspehi nastopajočih. Naj povemo še to, da je vseh deset predstav stalo le toliko, kot stane ena predstava poklicnega gledališča.

Poleg površno naštetih gledaliških skupin in omenjenih zborov pa ne smemo prezreti tudi razstav, ki jih je bilo v letošnjem letu na Vrhniki kar lepo število, saj so se zvrstile poleg likovnih (razstava del Mateja Sternena, razstava Slovenskih impresionistov, razstave del domačih slikarjev amaterjev, ki so že ali pa še pripravljajo za razstavo) še razstava kiparja Staneta Dremlja, zanimiva razstava Cankar in gledališče, ki jo je pripravil Gledališki muzej in še bi jih lahko naštevati.

Gotovo je to le bežen prikaz vsega tistega, kar se je v letošnjem letu dogajalo v kulturnem življenju v mejah naše občine. Res je, da je Vrhnika letos skupaj s celotno jugoslovansko javnostjo praznovala 100-letnico rojstva Ivana Cankarja in da je bilo veliko prireditev namenjeno prav temu jubileju. Toda ob vstopu v novo leto se moramo prav vsi, še zlasti pa kulturni delavci, obvezati, da to leto po številu kulturnih prireditev ne bo nič skromnejše od letošnjega, da bo teh vse več in več in da bomo sposobni našim delovnim ljudem in občanom postreči z res kvalitetnim izborom vsega, kar se imenuje kulturno življenje nekega kraja.